

OBEC PETROVICE

včera a dnes



sepsal kronikář obce Josef Samek r. 2001



HISTORIE PETROVIC

Chtěl bych Tě vést laskavý čtenáři svou neumělou a těžkou rukou. Zastav se ve svém uspěchaném životě a ohlédni se zpět jak vyhlížel tvůj rodný kraj před mnoha lety a jak žili tvoji předkové. Nepíši to pro chválu ani pro hanu lidskou, ale pro užitek budoucích. Ať srovnávají přítomnost s minulostí. Srovnávej proto, milý čtenáři, minulost s přítomností. Kroniky na našem venkově jsou velice mladé. V Petrovicích začal psát kroniku pan řídící učitel Rudolf Hlavatý v roce 1925. Mnoho let hledal jsem ve starých zápisech, v okresních archívech i ve starých knihách minulost našich předků. Nevím, zda jsem se vždy dopátral pravdy, neboť není pamětníků, u kterých bych si pravdivost těchto zápisů ověřil.

Napsal kdysi dávno Václav Beneš Třebízký: "Co na této zemi život lidský, vždycky činy chudiny černě znamenávala ruka dějepiscova a skutky velkých zlatým perem psala, ač nezasluhovaly ani brku slepičího. Buď pravdu povědět nechťívají či nesmějí aneb neumějí. A potom z té soustavy úmyslných či bezděčných lží těžko skutečnost vypátrati." Tolik Václav Beneš Třebízký.

Nám ale nezbyvá než věřit historikům, protokolům obecních zastupitelstev, knihám gruntovním i úřadům farním a všem dalším institucím, od nichž jsem tyto zprávy čerpal.

Po obou stranách silnice v nadmořské výšce 438 m se rokládá obec Petrovice. O založení obce se nic určitého neví. Toliko domnívá se, že založena byla na sklonku jedenáctého neb na počátku dvanáctého století jistým Petrem. Pověst vypráví, že do zdejší krajiny přišli tři bratři - Jan, Petr a Čáslav. Z nich každý osadu založil a táž po zakladatelech jméno obdržela. Tak po Janu Janovice, po Petru Petrovice a po Čáslavu Čáslav. Další pověst říká, že Petr a Jan nebyli Čáslavovi bratři, ale vnuci a vesnice, že jsou založeny déle než Čáslav.

Nejstarší rodina v Petrovicích je rodina Bartůnkova, od roku 1672 a rodina Samkova od roku 1680. Na straně jihovýchodní stávala ves Lhota, kde byl i hrad na jihozápadní ves Krupšina či Krupčina, Malá a Velká Spálená, pod Spálenou pak na samotě Cihelna. Všechny čtyři osady pak zanikly, ale tratě polní i lesní mají po nich jména. Uvádím některá: Krupčina, Cihelna, Domáňov, Spálená, Nohavice, Uhlířka, Močidla, Oltářka (tam měla být též osada), Kuchara, Širočiny, Jívina, U Kříže, U Luňáku, U Milíře, Za Ohradou, V Dubinkách, V Doličkách, Na Žlábkách.

NEJSTARŠÍ DĚJINY OBCE

Ves byla již ve starších dobách statkem. Bezpochyby, že bez tvrze, poněvadž se všude mluví o dvoru a o tvrzi až v sedmnáctém století. Nejstarší známí držitelé jsou z roku 1367 Sezema z Petrovic a roku 1386



Kunášek z Rochova. Roku 1418 patřila ves Petrovice Beneši z Řepčic na Paběnicích a Správou sem také náležela. Po té objevuje se zde pánem Zikmund Zika z Petrovic, který prodává své dědictví Petrovi Pampovi a Janu Přifrekovi bratřím z Vikovic za 170 kop grošů českých. Potomci jejich zvali se Hostačovští z Petrovic. Když roku 1523 Zikmund zemřel, byly Petrovice připojeny k panství chlumskému, které drželi Slavatové. A když Slavatové panství svá v těchto krajinách rozprodali, dostaly se Petrovice Jáchymovi z Kalenic a ten je prodal roku 1563 Petrovi



Novohradskému z Kolovrat. Týž Petr Novohradský kšaftem z roku 1596 odkázal statky své jak následuje smlouva tohoto znění: " Statek můj a tvrz Janovičky, tudíž městečko celé Janovičky, ves celou Opatovice ve Vilímovičkách i v Černínách, dvůr poplužní a též druhý statek, který jsem od pana Jáchyma z Kalenic přikoupil, tudíž ves celou Petrovice a podacím kostelním a v ní dvůr poplužní, poroučím, dávám a odkazuji panu Janu Bezduřickému z Kolovrat a panu Volfovi Novohradskému z Kolovrat, který je roku 1600 prodal Heroltovi Václavu Lipštejnskému a ten skoupiv roku 1601 veškeré zboží Červenojanovické a spojil je v jeden statek."

Na počátku sedmnáctého století měli v držení Petrovice Salavové z Lípy. Těm odkázal Václav Kekula majitel pravomýlna statek svůj kšaftem z roku 1616 a sice újcům svým Václavu a Mikuláši, bratřím Salavům z Lípy, seděním na Úmoníně, v Petrovicích a Nové Lhotě. Za to měli bratři Salavové platit úrok 6.000 kop po čas jeho života. Tito přikoupili roku 1606 Zhoř a ves pustou Krupčinu, blíže Michalovic. Václav ujal se pak Petrovic sám. Vystavěl tu novou tvrz (dvůr) a statek držel ještě v roce 1624. Václav Salava z Lípy měl býti po bitvě Bělohorské zbaven statků a odsouzen v manství. Byl však za nevinna uznán a statky jsou mu ponechány. V té době píše Kutnohorští Petrovicům depeši tohoto znění: " Poněvadž u Michalovic přepadení a zloupení byli jezuité, nařizujeme, aby zločinci zjímáni byli a třeba právem útrpným, aby se z nich přiznání vynutilo, kam uschovali věci, jež jezuitům odňali. Jmenovitě relikvie svatých. Z Petrovic byli mezi zločinci Havlíček Josef a myslivec Václav Kyselka.

V druhé polovici sedmnáctého století bylo zboží petrovické v držení Jindřicha Hangvice z Biskupic. Po něm vlastní Petrovice Heřman Ladislav Hrobčický z Hrobčic. Ten je v roce 1655 patnáctého dne měsíce srpna prodal Marii Eleonoře Hrobčické z Hrobčic, rozené Vaskvézové z Umanu. Paní Marie nedržela toto zboží dlouho, a prodala Petrovice s příslušenstvím Litmírovi Vydunovi z Obytek c.k. radovi a soudci zemskému. Litmír přikoupil Horka a zdědil Soutice, Zhoř a Janovičky. S manželkou svou Alenou Markétkou, rozenou Bechyňskou z Lažan měl dva syny - Jana Václava a Antonína Josefa. Starší syn dědil v roce 1671 Janovičky, Petrovice a Zhoř. Mladší pak Soutice a Horku. V rodině Obyteckých zůstalo zboží petrovické až do počátku osmnáctého století. Když Jan Vyduna zdědil statky a nabyt také Janoviček, připojil Petrovice ke zboží janovickému a již od doby té děleno nebylo. Poslední držitel petrovických statků z rodiny Obyteckých byl Josef Arnošt Vyduna Obytecký, který je prodal sám, pak živ byl na Horách Kutných, kdež v roce 1749 ve vysokém stáří zemřel a u kostela svaté panny Barbory pochován byl. Obec Kutnohorská koupila roku 1724 od hraběte Thurheimu statek Janovičky a ke statku tomu pak připojila vesnice a dvory - Štipoklasy, Vilémov a Lomec. V jejímž držení už dříve byla. Nabyta tedy kupní smlouvou také Petrovice, které se zbožím Janovickým spojeny byly. Od té doby sdílely Petrovice osudy panství Červenojanovického. Tvrz petrovická (dvůr) ve spodcích od kamene vystavěná a z vrchu ode dřeva již v roce 1671 nebyla obydlím panským a zanikla nedlouho potom nadobro. Petrovice daly prý i jméno slavné rodině vladků z Petrovic. Zdali také Naček z Petrovic roku 1412 vládnoucí purkrabí na hradu Lipnici byl téže rodiny, nelze doložit.

Tolik o majitelích naší obce. Tolik o panstvu, kterému lid naší vesnice musel povinně odvádět robotu potažní i pěší. Kolik drábů, písařů a poklasných stálo nad ohnutými zády našich otců. Kolik potu a slz steklo z jejich těl na panská pole.

Jak významný den pro venkovský lid byl zákon, který vyšel 7. září roku 1848, který rušil všechny zbytky někdejšího poddanství selského lidu. Tak jmenovitě byla zrušena roboty a všem vrchnostenským úřadům, které dosud ještě vykonávaly nějakou moc soudní nebo právní, byla odňata jejich pravomoc. Tím bylo dokončeno a dovršeno osvobození selského lidu, k němuž položil již základy císař Josef II. zrušením osobního nevolnictví. Po zrušení posledních zbytků selského poddanství nejvíce se přičinil český poslanec doktor František Brauner. Výkup za zrušení roboty měli podle zmíněného zákona sedláci platit po 30 let, do tak řečených zemských vyvazovacích fondů. Poněvadž však cena peněz časem klesla, protáhly se tyto platy ještě o celé desetiletí až do roku 1888. Zrušení roboty mělo velký význam nejen pro selský lid, ale i pro jejich děti. Rodiče museli na robotu a veškeré domácí práce musely od útlého mládí zastávat jejich děti. Tehdejší zákonodárci vydávali takzvané úlevy ve škole. To znamenalo, že rodiče si podali žádost, aby jejich děti dostaly úlevu a děti vycházely ze školy už ve 12 -ti letech.



V zamyšlení nad životy současnými stane čas od času lidská myšlenka, aby si v historickém zrcadle doby promítla obrazy a události minula, spoutané do roků, staletí, tisíciletí. Naše česká historie je velká a vznešená. Historie ducha i smyslu životního bytí je velkou učitelkou. Místa, po nichž dnes chodíme, pamatují dotek lidských nohou minulých věků. Kroky, které už dávno doznívají na jiných věčných cestách, domy, v nichž žijeme, jsou naplněny historií svých časových obyvatel. Pole, louky i les ve svých proměnách přežívají své živé obdělávatele. Svět, náš svět na vlnách dějinného moře, to je velké mystérium, nad nímž je třeba čas od času se zamyslet. Naši předkové z hlíny, dřeva a slámy budovali svá obydlí. V potu tváře, motykou a rádlom počali měnit pastviny v úrodná pole, aby měli dostatek chleba pro své potomky. Tak vznikla vesnice naše, která se nám stala kolébkou a domovem. Kolikrát za tu dobu válka svým třeskem zbraní vyrušila klidný život zdejší vesnice. Kolikrát jásavé zvuky hudby oznámily příčinu radosti a veselý. Kolik mraků a bouří přeletělo přes nízké střechy doškové, kolik večerních červánků se nad nimi zardívalo. Takový je život. Dnes se v tom životě zastavujeme, abychom se podívali zpět na minulost naší obce.

HISTORIE ŠKOLY V PETROVICÍCH

Děti z Petrovic odnepaměti chodily do školy ČerVENOJANOVICKÉ, začez rodiče dávali tamnímu učiteli jakýsi příspěvek. Škola v Červených Janovicích se připomíná již v polovici šestnáctého století. Byla umístěna v domku čp. 32 a měla 1 třídu. Po čase domek nevyhovoval školním potřebám, bylo pomýšleno na stavbu školy nové a to se stalo roku 1760. Vystavěn byl nový dřevěný domek za 129 zlatých 23 krejcarů stříbra a byl věnován účelům školním. Domek měl 1 větší světnici za učebnu a 1 menší za byt pro učitele. Prvním učitelem na nové škole ČerVENOJANOVICKÉ a zároveň kostelníkem byl Jan Zámostecký.



Sto let školy v Petrovicích v červenci 1932

Protože z Petrovic do Červených Janovic nebyla silnice, ale polní cesta, která v zimních měsících byla velice neschůdná, rozhodli se občané petrovští najmout učitele, který by jejich děti vyučoval. Od roku 1800 do roku 1832 se vystřídalo v Petrovicích několik soukromých učitelů, kteří vyučovali v najatých místnostech a to v čísle 26 a 27, později v čísle 10, v čísle 18 a v čísle 19. Čas ukázal, že to bylo rozhodnutí správné, protože ještě 73 let se jezdilo z Petrovic do Červených Janovic polní cestou. Teprve 27. května roku 1905 se začala projektovat silnice do Janovic. Za nalámání 1 m³

kamene se platilo 5 korun, později 6 korun. Vrchnost kutnohorská za přispění vrchnosti ledečské a žlebské vystavěla v Petrovicích roku 1829 přízemní školní budovu jednotřídní, ve které se roku 1832 vyučovati počalo. Tenkrát byla již školou filiální školy ČerVENOJANOVICKÉ. Školu stavěli : František Šlápek - panský stavitel, Jan Bednařík - mistr tesařský - oba z Červených Janovic. Původně měla škola veřejná 65 školou povinných dítek a škola byla zřízena pro Petrovice, Újezdec a Senetín. Roku 1834 přiškoleny byly ještě děti z Dědic - panství žlebské, z Michalovic a Vickovic - panství ledečské. Příjmy prvních učitelů nejsou nikde zaznamenány, ale byly zajisté velice skromné.

Roku 1831 dostával učitel od obcí 11 korců žita a od záduši petrovické 8 měr orných polí, však ze dvou měr platil do zádušní kasy 2 zlaté. Za chorní službu 1 zlatý 20 krejcarů. Štola (pohřby) to byla neurčitá, ale udává se ročně asi na 4 zlaté. Školní plat (sabotáles) za celý rok 47 neděl - 48 zlatých. Pro školu dostával 6 sáhů dříví za opakující hodiny, od vrchnosti kutnohorské 1 sáh dříví. Na koledu dostával 1 zlatý 20 krejcarů. O posvícení dostával z každého čísla, kde byly děti školou povinné, koláče. Později dostával celkem 13 korců žita, 8 měr polí, 7 sáhů dříví a 55 zlatých 40 krejcarů. Tot' byl celý příjem učitele petrovického. Příjmy tyto požíval František Malý, první učitel veřejné školy petrovické. Když však nastoupil druhý učitel Václav Steiner, musel prvnímu učiteli na odpočinku jsoucímu, platit ze svého penzi a platil ji do roku 1864, kdy František Malý zemřel.



Po nařízení c.k. krajské vlády v Pardubicích ze dne 27.srpna roku 1853 číslo jednací 9257, bylo nařízeno zádušnímu úřadu, aby Václavu Štajnerovi- učiteli petrovickému bylo vyplaceno za vykonávání služeb chorálních za minulá léta 30 zlatých, ale pro budoucnost každého roku 20 zlatých. Dle ústního sdělení pamětníků dostával učitel petrovický také novoroční groš, o Řehoři vejce a o posvícení v každé obci koláč.

Všechny tyto dávky byly roku 1870 zrušeny, když nastoupily nové školní zákony a škola zařazena do čtvrté třídy platů učitelských. Kromě náboženství katolického, kteréž obstarává farní úřad v Červených Janovicích, vyučuje se na zdejší škole od roku 1889 náboženství evangelické, kteréž obstarává evangelický úřad Opatovice u Zbýšova.

Na škole petrovické jest také zavedeno vyučování ženských ručních prací od 1. ledna roku 1879.

POSTOUPNOST UČITELSTVA OD POČÁTKU ŠKOLY SOUKROMÉ

Fabián Hurt

Václav Horák

František Růžicka

Josef Růžicka

Prokop Růžek

Prvým učitelem na škole veřejné byl František Malý- 1821 -1849. V roce 1835 byl zde podučitelem Josef Bělonožník, pozdější učitel čáslavský a při roce 1849 byl zde podučitelem František Slavíček, pozdější učitel radinský, který zde nebyl dlouho. Nelíbilo se mu zde, a proto jednoho krásného podzimního jitra zmizel, zanechav tu list, že by zde musel umřít hladu.

Václav Štajner -1849 -1887

František Bartůněk -1875 -1882

František Hubert -1882

Václav Štěpina -1882 -1889

František Samueli -1885 -1887

František Kalous -1887 -1906

Josef Kuchař -1887 -1888

František Zárecký -1888 -1897

Antonín Beneš -1889 -1891

František Winter -1891 -1892

Rudolf Vilt -1892 -1893,

Karel Plaček -1893 -1894

Bedřich Papež -1893 -1894

Karel Plaček -1896,

Karel Tetřev -1897 -1900

Jan Fiala -1900 -1902

Jan Lokaj -1902 -1905

Helena Volfová -1905 -1908

Josef Vlasák

František Samuelis

Josef Hála-1908 -1910

Jan Dvořák.

INDUSTRIÁLNÍ UČITELKY

Kateřina Steinerová

Marie Lísková

Antonie Maiesnerová

Josefa Krulišová

Anna Trostenová

Anna Velhartická (ta učila též v Paběnicích).



POSTOUPNOST PŘEDSEDŮ MÍSTNÍ ŠKOLNÍ RADY

Josef Samek - čp.16, Josef Tvaroha - čp. 46, Antonín Samek - čp. 67, František Samek - čp. 17

POSTOUPNOST MÍSTNÍCH ŠKOLNÍCH DOZORCŮ

František Jursík čp. - 45, Gustav Hartl - čp. 40, Antonín Samek - čp. 67, Josef Tvaroha - čp. 46, Josef Samek - čp. 16 , Václav Říha - čp. 45

Od roku 1919 na zdejší škole řídící učitel Rudolf Hlavatý, Růžena Marečková z Předbořic a Jaroslav Mlázovský z Malešova, který po 2 letech odchází. Učitelku R. Marečkovou si vzal učitel Alois Pelikán a oba učí na petrovské škole. V červenci roku 1932 tito obětaví tři kantoři zorganizovali velikou akci a sice 100leté výročí školy v Petrovicích. Na zahrádce před školou stojí dodnes kamenný památník se dvěma letopočty 1832 a 1932. Tyto letopočty vysekal lesní hajný z Vickovic pan Semerád. Byly rozeslány pozvánky všem bývalým žákům petrovské školy. Mnoho se jich sjelo v této slavné chvíli. My jako desetiletí žáčkové jsme zde měli kulturní vložky (přednášení básní a sehrání dvou jednoaktovek). Škoda, že nebyla zaznamenána slova řečníků. K celé této významné slavnosti hrála vojenská hudba dvacátého prvního pěšího pluku z Čáslavi.

V roce 1933 ředitelkou školy Zdeňka Tláskalová a František Kýzr z Opatovic. Od roku 1934 ředitelem školy Jindřich zahradník, učitel Josef Váša a učitelka Marie Malá.

Učitelka ženských ručních prací Marie Němcová. Římsko katolické náboženství vyučuje Hedvika Moravcová, evangelické náboženství Václav Bašek - farář z Opatovic. V té době ve zdejší škole 115 dětí.

V roce 1950 stává se ředitelem školy Josef Snížek, ještě téhož roku tragicky zemřel a na jeho místo nastupuje Jaroslav Teušíl a Otakar Hanzlík. V roce 1954 ruší se druhá třída a škola se stává jednotřídní. Učitel Otakar Hanzlík odchází učit do Červených Janovic.

Od roku 1962 ředitelkou školy učitelka Marie Výborná a od roku 1966 ředitelem Josef Novák do roku 1977, kdy byla škola zrušena pro malý počet dětí. Tak skončila škola v Petrovicích.

HISTORIE PETROVSKÉHO KOSTELA

Založení tohoto kostela se nese do druhé poloviny 13. století nejpozději pak do 1. poloviny 14. století. František Palacký ve svých dějinách připomíná při roce 1350 v Petrovicích Plebána tj. duchovní správce. Ale naprosto není nikde zjištěno, kdy fara byla zrušena, a které obce k ní náležely. Kostel zasvěcen byl sv. Václavu.



Služby boží nebyly konány pravidelně, což dosvědčuje zápis majitele dvora petrovského - urozeného pana Heřmana Ladislava Hrobčického z Hrobčic ze dne 29. dubna 1651, který napsal: "Na statku mém ve vsi Petrovicích je kostelík sv. Václava, žádný bytný farář pro nemožnost chudých lidí a nedostatek vyživení není, ke kostelíku náleží pole, ke třem kopám záhonů, které jsou hrubě dřívím zarostlé a neobdělané. Též grunty petrovské skrze ten vojenský běh, v tu největší rujnu přivedeny a pustinou zůstávají. Služby boží jsou zde jenom, když já janovského farář pozvu nebo některý movitější sedlák. Tolik majitel dvora petrovického. V t

době bylo v Petrovicích 48 občanů mimo děti do 14 let. Dvacet lidí zaměstnával zmíněný majitel dvora.



Byli to:

Blažej Martincův - šafář

Jakub Bezděkovský - maštalír

Jakub Dulak - pacholek

Jiří Málek - pacholek

Burian Pavlovský - pacholek

Jiřík Macháček - špitálník

Jiřík Landát - špitálník

Peter N. - ovčák

Lidmila N. - manželka

Jakub N. - jejich syn

Manželka majitele dvora zaměstnávala:

Marie Martincová - klíčnice

Kateřina Bilenická - pradlena

Voršila Hiršová - kuchařka

Kateřina Kratochvílová - chůva

Lidmila Jarošová - při kuchyni

Kateřina Voniška - šafářka

Běta Lipová - děvka

Dana Landátová - děvka

Káča Krejčová - při dětech

Anna Málková - při dětech

Ve věži chrámové byly dva zvony. Větší zvon byl starý a má kolem majuskulí ulitý tento nápis: "Aj já zvon zvučící, slyšte dobří i hříšníci. Vzbuzuji Vás v určený čas". Ulil jej Tomáš Klabal z Kutné Hory. Tento zvon v roce 1598 praskl a je uložen v Kutnohorském muzeu. Menší zvon byl ulit v roce 1892 v Českých Budějovicích u firmy Antonín Perner a syn.

Kolem kostela býval hřbitov, který byl zrušen v roce 1871. V téže roce koupila obec Petrovice od pana Josefa Tvarohy čp. 46 pole, na němž je nynější hřbitov. Ze starého hřbitova je zachováno epitafium z kamene zasazené v předsíni chrámové. (Když se vchází do kostela na levé straně.) Má tento nápis v gotickém písmě: "LP 1613 pánbůh všemohoucí ráčil vzít z tohoto světa pana Jana Nekolu z Rovic, v pondělí po svátku sv. Ondřeje". Pak je to nečitelné a dále je psáno: "Mezi hodinou osmou a devátou a tuto jest tělo jeho pochováno v očekávání pána našeho Ježíše Krista." Uprostřed starého hřbitova byl velký dřevěný kříž, při stavbě kostela bývaly u něho večerní bohoslužby. Na novém hřbitově byl postaven železný kříž, který tam stojí dodnes. Tento dřevěný kříž byl slavnostně přenesen v roce 1893 na obecní pozemek u silnice k Červeným Janovicům. Dva stromy, které stály u kříže, uschly. V roce 1997 jsem na svůj náklad zasadil k tomuto kříži se svojí přítelkyní Miluškou Čejkovou dvě lípy, které po celý rok pečlivě ošetřujeme.

Protože člověk zemře, ale stromy, které zasadil, budou žít z našeho přičinění, z naší myšlenky. A každého roku vzplanou květy a listy budou neúnavně šumět k nebi své litanie. A tyto dvě lípy zde budou dlouho, budou tu ještě, až my dva tady nebudeme, a kdy už si na nás nikdo nevzpomene.

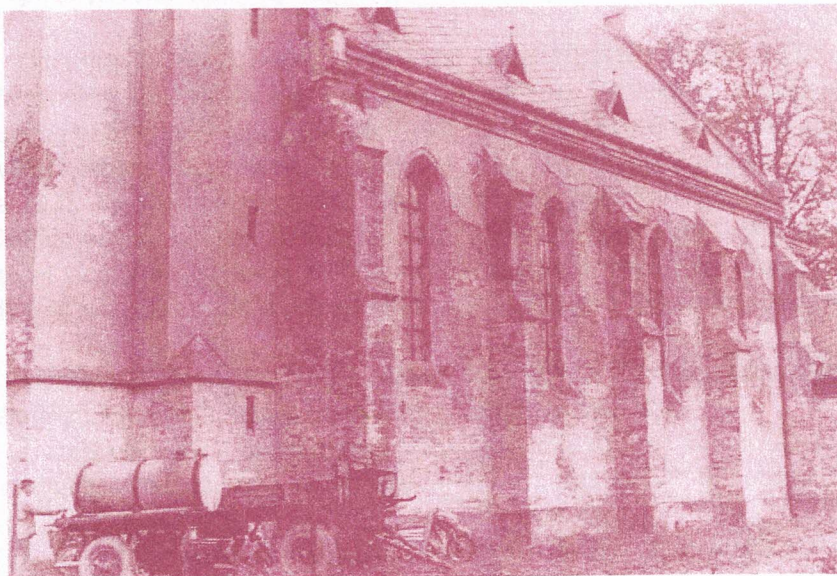
Vraťme se k historii kostela.

Roku 1819 byl chrám opraven a znovu vysvěcen. Po vysvěcení chrámu byla sepsána mezi duchovním pastýřem a sousedy petrovickými úmluva tohoto znění:

"Držení služeb božích v petrovickém chrámu páně každou druhou neděli." Níže podepsaní v následujících věcech se zavázali: Duchovní pastýř svou vlastní příležitostí nadřечené služby boží v petrovickém chrámu páně jen tak dlouho zastávati a držeti se zavazuje jak dlouho jeho vášnost pan páter Gabriel zde v Janovicích přebývati bude aniž tato úmluva nějakýž závazek pro budoucího faráře míti má. Kdyby páter Gabriel odejiti měl

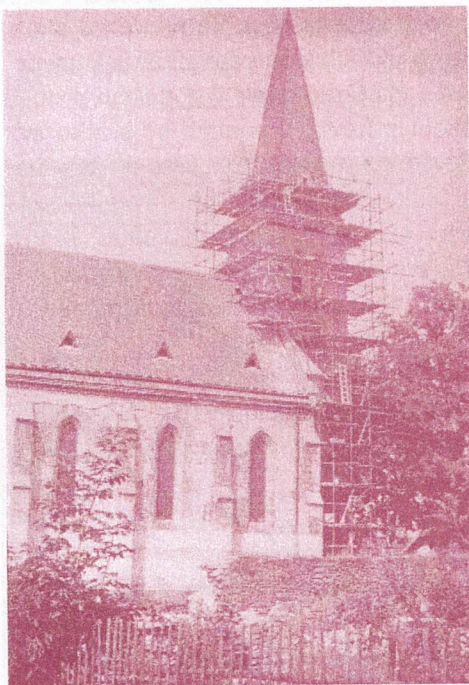


a jiný církevní kněz se do Janovic dostat měl tehdy zdržuje si duchovní pastýř to právo buď tuto úmluvu podržeti a nebo novou s petrovickými občany udělati. Kdyby pak se přitrefiti mělo, že na druhou neděli by v petrovickém chrámu Páně služby boží připadaly a nějaká slavnost nebo jiná překážka nadřecené služby boží se nekonal, budou se konati o budoucích nedělích.



Josef Tvaroha čp. 46 a František Hledík.

Čas - ten neúnavný běžec šel dál. Jaro se střídalo s létem, podzim se zimou. Zub času se podepisoval na všem i na starém petrovském kostelíku a tak po 72 letech bylo rozhodnuto, že pro sešlot bude rozbourán a novým gotickým chrámem nahrazen.



Občané petrovští byly na jedné straně rádi, že budou mít nový kostel, ale na straně druhé se smutně dívali na tu prohnutou šindelem krytou střechu starého kostela. Mnoho jejich vzpomínek se k němu pojilo. Když 8. března roku 1891 byla ve starém kostelíku sloužena poslední mše svatá, zdál se jim hlas zvonů nesoucí se z nízké věže smutný. Věděli, že se zvony dlouhý čas odmlčí, jejich hlas je vítal, když v poledne se vraceli z polí, za letních soumraků tklivě zvonily klekání. Jejich kovový zvuk nesl se večerní rosou přes pole, louky a zapadal do tichých lesů. Kolikrát za ta léta rozplakal se umíráček, kolikrát smutná hrana zazněla na cestu poslední. Kolik jejich dětí bylo pokřtěno v tom starém kostelíku, kolik manželských párů zde řeklo své ano.

Základní kámen na nový kostel položen byl slavnostním způsobem za panování Jeho Veličenstva císaře a krále Františka Josefa I. 31. května roku 1891.

Stavbu nového kostela provádí dle návrhu c.k. Ing. Ludvíka Lablera, té doby stavbyvedoucího při chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře, stavitel Kutnohorský Čeněk Dajbich. Stavba má být provedena v letech 1891 - 1892, kdy správcem politického okresu Kutnohorského je c.k. Okresní hejtman Jindřich Slezák. Starostou města Hory Kutné Vojtěch Moravec, referentem kostelních záležitostí Prokop Slavík - lékárník v Kutné Hoře a starostou obce petrovické Josef Tvaroha čp. 46.



Za 18 měsíců byl kostel postaven nákladem 36 000 korun. Náklad ten neslo záduší petrovické. Patronem chrámu je městská rada královského horního města Hory Kutné. Kostel bude spravován panem Františkem Joslem, čestným děkanem v Červených Janovicích. V kostele nalézá se řezaná kazatelna, práce to mistra Antonína Hrabáka z Hory Kutné. Kříž s ukřižovaným spasitelem věnoval chrámu rodák petrovský František Beneš, měšťan Kutnohorský. Věčnou lampu a pozlacenou monstranci zhotovil Antonín Juna, klempíř z Kutné Hora. Varhany postavil Antonín Melcr, varhanář Kutnohorský. V predistáři je umístěn znak města Hory Kutné, jako patrona kostela tohoto. Oltář je ve dřevu řezán slohem gotickým, moricem černým z Kutné Hory, v něm je zasazen obraz sv. Václava. Maloval jej český malíř Adolf Libšr. Chrám bude vysvěcen v den sv. Václava, patrona země české.

Konečně nadešel památný den 28. září roku 1892, byl krásný podzim toho roku. Zahrady hýřily pestrými barvami žlutnoucího listí, sluníčko brzo rozrazilo ranní mlhy a ozářilo celý kraj. Dechová hudba pana Vojtíška z Bahna zahrála slavnostní budíček a vítala přicházející hasičské sbory. Byli pozváni hasiči z Červených Janovic, Třebonína, Paběnic a Bohdanče. Ve vyrovnaných řadách stálo před kostelem 112 hasičů ve svátečních uniformách. Scházeli se občané ze širokého okolí. Sjížděly se kočáry církevních hdnostářů, hrála hudba, slavnostně vyzváněly zvony. Vesnice měla svátek. Večer byla taneční zábava.

Tak plynul rok za rokem. Divoké zimní větry letěly přes nízké střechy doškové zeleným mechem porostlé. Opíraly se o dřevěné lomenice, bily do malých, mechem ucpaných oken. Jaro je potom za odměnu laskalo svými paprsky.

Psal se rok 1914. Obecní zastupitelstvo v Petrovicích na své schůzi konané 30. června se usneslo vyslat delegaci na c.k. místo držitelství biskupské kongistoře do Hradce Králové stran zřízení fary v Petrovicích. Zvolena byla komise František Samek čp. 17 - starosta, Josef Tvaroha čp. 46, Josef Sova, Jan Holoubek, Václav Beneš, František Hájek čp. 45 a Jaroslav Stehlík čp. 19 a František Matějka.

Tato delegace nikdy do Hradce nedojela. Protože 26. července v roce 1914 vypukl požár první světové války. Tehdejší generace poprvé byla zaskočena válkou, která ve vědomí prostých lidí, ale i nejlepších umělců, zanechala pocit nesmyslnosti a nelidskosti válečných jatek. Doba války odkrývá v člověku netušené světy lásky i nenávisti, hrdinství i zbabělosti, krutosti i obětavosti, holého pudu sebezáchovy i neuvěřitelné velkorysosti. Mnozí ze zvolené delegace odjíždí do neznámých dálek, k nimž se stahuje strašné slovo - válka.

Čas od času došel úřední posel k panu starostovi se zprávou, že ten nebo onen se už nikdy nevrátí. Z chalupy té ozýval se žalostný pláč ženy a srdcervoucí vzlyky dětí. Nad vesnicí se dlouze rozplakal umíráček.

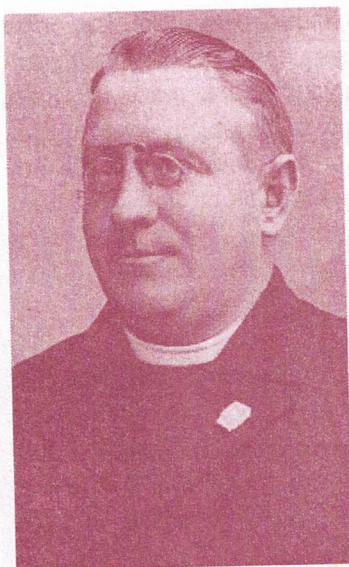
Lidí sedření, vyhublí a utrápení obraceli se v zoufalství k bohu víc, než kdy jindy. Konečně nadešel 28. říjen 1918, den vyhlášení samostatnosti republiky Československé. Do radostného jásotu svítí výstražně jména těch, kteří se do své obce nevrátili.

Byla bída po celé zemi a z bídy nemoce. Napsal tehdy jeden vojenský lékař:

“Českými kraji jde generál hlad a za ním se táhne generálská děvka řečená španělka”. Na tuto chřipku umírali lidé houfně a lékaři krčili rameny. Chřipka není žádná nemoc, kdyby se lidé mohli pořádně najíst, měli by sílu odolávat nemoci. Takhle je za chvíli sklátí obyčejný kašel. Lékaři předepisovali studené zábaly, protože léky nebyly. A tak šel čas. Korálky dnů se navlékaly na týdny, měsíce a na roky.

Nikdo si tehdy nepomyslel, že za pouhých 20 let, 23. září 1938 v 10 hodin 25 minut večer, bude vyhlášena všeobecná mobilizace do 40 let. Z Petrovic nastoupilo ke svým útvarům 30 mužů. Ti odjeli 24. září v 6 hodin ráno. 25. září je z obce odvedeno 12 evidenčních koní. Do zbraně tehdy nastoupilo 1,5 miliónu mužů. Po předání našich hranic německému národu se vracejí tito muži domů.

Za půl roku, 15. března v 6 hodin ráno, počalo německé říšské vojsko obsazovat zemi Českou a Moravskou,



*Pan farář Jan Procházka, umučen
fašisty v koncentračním táboře v roce
1943*

což bylo provedeno jedním dnem. Ten den večer přijel Adolf Hitler za strašné sněhové bouře na Pražský hrad. Začala těžká doba pro český národ.

V té době byl na Janovské fari pan děkan Jan Procházka. Výborný člověk, dobrý kněz, velký vlastenec. Jeho neohrožená kázání, to byl balzám na bolavá srdce nás všech. Dnešní mladí lidé si nedovedou představit, co byla válka, co byla německá okupace. Uvádím jeden příklad za všechny. 4. února roku 1942 podle stenografického záznamu říšský protektor SS obrgruppenfirer a generál policie Richard Heidrych prohlásil:

“Východní prostory jsou osídleny Slovany, jsou to prostory, v nichž musí jednou vládnout německá horní vrstva. Tento prostor se jednou musí stát německým a Čech tady nebude mít co pohledávat. Československo musí být jednou definitivně osídleno Němci. Tento prostor je srdcem říše, Češi, kteří nejsou ještě způsobilí k poněmčení, se odešlou do prostoru kolem ledového moře, kde budou koncentrační tábory.” Takové byly proslovy nacistických generálů a ještě horší projevy řval vůdce Adolf Hitler. Pan děkan Procházka ve svých kázáních dával lidem sílu i odvahu přežít tuto těžkou dobu.

Bohužel vždycky je koutek mezi pšenicí. Vždycky se najde nějaká sketa, vždycky se najde nějaký Jidáš. Našel se i zde. Někdo ho udal. 27. července v roce 1941 měl poslední pobožnost v Újezdecké kapliče. Němci ho zatkli, odvezli do koncentračního tábora, kde 23. března 1943 zemřel. Dokud budou žít lidé, kteří ho znali, nebude zapomenut. Škoda, že se nedočkal konce války. Škoda, že nemohl číst první noviny v osvobozeném státě - Svobodné noviny. Na jejich titulní stránce jsme tehdy četli.

Občané českoslovenští, Vaše národní a politická svoboda, velký odkaz milovaného otce národa, apoštola Tomáše G. Masaryka, byla v minulosti krutě a násilím pošlapána. Dnes se vrací v ruce tvé československé velký poklad národní. Přišla chvíle zaplacená krví a hrůzami tisíců československých mučedníků. Národe bohem milovaný a neopuštěný, Tvé velké okamžiky nadešly. Z nich rodí se nový stav tvého bytí, čas svobody. Vzpomeň běd potupy a ponížení, jimiž tě vedla cesta minulých roků a nyní volný a svobodný počni žít, věrný sobě a prodchnutý odhodláním milovat a trestat.

Lide československý, ve jménu našich dětí, pro jejich budoucnost tekla krev národa, pro protřpěná muka československých matek, jejichž synové uštívání dokrváceli v žalářích a mučírňách. Pro světlou památku Tomáše G. Masaryka svorně přijmi veliký odkaz ducha odboje prezidenta doktora E. Beneše, slavných armád spojenců i zahraničního vojska československého, z něhož vzcházejí dny tvého osvobození.

Nechť slzy na Vašich tvářích jsou slzami radosti i slzami díky těm, kdož dovedli žít, milovat i umírat za největší ideál národa, doma i za hranicemi obnovené československé republiky. Nadarmo netrpěli, nadarmo nebojovali. Buď pozdravena země! Tebe posvětila slavná i krutá minulost národa, Tvoje žaly i radosti byly žaly i radostmi našimi. Buď pozdravena země osvobozená, lid tvůj nechť šťastně tu žije, zpívá, bojuje a nezapomíná.

Nechť žije ve věčné paměti národa obnovitel československé samostatnosti prezident E. Beneš a maršál Josep Stalin a slavné armády spojenců, hrdinní obránci Prahy, kteří svou krví napsali slavnou kapitolu boje za svobodu národa, národa Masarykova, Havlíčkova a Žižkova. Tolik první číslo svobodných novin vydaných v Kutné Hoře 7. května 1945.

Když němečtí kati uvěznilí pana děkana Procházku, na Janovskou faru přichází kněz J. Čáp. 15. září roku 1957 nastoupil na Janovskou faru farář Karel Filip. Lidská společnost od pradávna se dělí na několik kategorií. Jsou lidé věřící, málo věřící a nevěřící. Odjakživa venkovský člověk radil kněze do určité nadřazenosti. Teď přišel kněz, který, když vyjde z kostela, s nimi mluví jako rovný s rovným. Přijde na veřejnou schůzi Národního výboru a když někdo hlasitěji mluví o tom, že to nebo ono mělo být a není, nabádá občany.



k trpělivosti. Když místní rozhlas vyzývá občany, aby přišli na brigádu na kanalizaci obce, pan farář je mezi prvními s lopatou na rameni.

Teď se mnohý člověk zastaví ve svém myšlení a řekne si: "Kristus byl Bůh, mohl chodit v nádheře, ale on chodil tak, jako jeho poslední učedník a snášel s nimi dobré i zlé. Tento kněz jde v jeho šlépějích." Tak se šzil pan farář Filip s naším lidem a lid s ním. Když v roce 1972 se opravoval kostel, snad každý přišel, aby pomohl.

Předseda Národního výboru Stanislav Švanda začal v roce 1986 opravovat hřbitovní zeď. Po něm je předsedou Stanislav Veselý, který toto dílo v roce 1987 dokončil. V roce 1989 zakoupil Stanislav Veselý nové věžní hodiny s pozlaceným ciferníkem. Celkový náklad 100.000,- Kč. Staré hodiny tam byly 98 let. V téže roce byla provedena generální oprava střechy kostela. Opravu prováděl pan Jindřich Holub z obce Horní Pohled okr. Havlíčkův Brod.

Koncem minulého století a začátkem 20. století byla ve vsi jako jednopatrová budova jenom škola a hostinec pana Gustava Hertla čp. 40. Byla to hospoda formanská, byly zde stáje pro formanské koně, a kůlna pro jejich vozy. Dvůr byl opatřen dvojími vraty. Jedny ze strany severní a druhé ze strany jižní. U jižních vrat na široké zdi stávala socha sv. Jana Nepomuckého. Roku 1875 blíž školy na malé straně dal Gustav Hertl vystavět na svůj náklad kapličku a socha do ní byla přenesena. V roce 1973 pan děkan Karel Filip dal kapličku opravit. Socha sv. Jana, která stála v kapličce, byla přenesena do kostela.

V roce 1996 je starostou obce paní Alena Zdeňková. Ta dala kapličku opravit a Jana Nepomuckého dala na velký obraz namalovat. Malovala jej akademická malířka Jitka Jelínková z Kutné Hory. 29. září za přítomnosti pana děkana Filipa, pana faráře ze Zbraslavi a pana faráře od sv. Barbory z Kutné Hory a mnoha občanů byla kaplička znovu vysvěcena. Největším sponzorem této akce byl pan Stanislav Veselý. Po církevních obřadech uspořádal na svůj náklad na obecním úřadě slavnostní oběd pro přítomné kněze a další hosty. Na závěr je třeba poděkovat jmenovaným funkcionářům, že přispěli k zachování těchto památek. Zvláštní poděkování pak patří panu děkanu Filipovi, který byl hybnou pákou tohoto dění.



Na jihozápadní straně mezi Petrovicemi a Vickovicemi je kopec Krupčinský 447 m nad mořem. K Michalovicům pak na jihu kopec Nad Hájojnou 466 m a na samých hranicích okresu Čáslavského severovýchodně od Petrovic vypíná se kopec Damírov 404 m výše nad mořem. Celé okolí obce Petrovické jest vysočina, která se ve svých vrších pod 400 m nesklání. Údolí mezi vrchy jsou buď lesem pokryty nebo jejich lučinami protékají bublavé potůčky a tak kraji tomuto dodávají milého vzhledu.

ZALOŽENÍ HASIČSKÉHO SBORU

Bylo v roce 1886. Podrobnosti jsem napsal v publikaci u příležitosti 100tého výročí sboru v Petrovicích v roce 1986.



Kladení věnců k památníku padlých v Újezdci

HONEBNÍ SPOLEČNOST

Nejstarší honební záznam honební společnosti v Petrovicích je z roku 1890, kdy se pachtovala honitba podle ustanovení § 23 zákona ze dne 1. června 1886 číslo jednací 49. Honební společnost na své schůzi konané dne 1. února roku 1890 pachtuje honitbu do 30. ledna roku 1896 za 20 zlatých ročně a 14 zlatých kauce k slavnému okresnímu zastupitelstvu Kutné Hoře. Přítomen starosta obce Josef Tvaroha čp. 46. Páni střelci Gustav Hartl - čp. 40 - starosta honebnosti.

Členové: Antonín Samek čp. 67, František Samek čp. 17, Josef Samek čp. 16, Václav Beneš čp. 48, Antonín Zástěra čp. 52, František Bartůněk čp. 15, Jan Samek čp. 10. Honitba rozdělovala se pro každého střelce zvlášť. Na schůzi honební společnosti dne 16. června roku 1901 byla přijata opatření:

- 1.) Každý z pánů střelců doplatí 95 krejcarů a bude se řídit těmito pravidly. Jeden střelec nesmí druhému hranice bez jeho vědomí překročit.
- 2.) Psi svévolně do druhého dílu pouštět se nedovoluje
- 3.) Postřelenou zvěř do druhého dílu pronásledovati může se jen se svolením a vědomím držitele tohoto dílu
- 4.) Každý střelec může ve svém díle chodit na čekání.

V roce 1925 na schůzi honební společnosti, konané 26.12. byla přijata další opatření, a to:

- 1.) Zvěř nesmí být načisto vyhubena a škody honitbou způsobené musí být co nejmenší.
- 2.) Každý, který chce držet dílec honitby, musí si opatřit zbrojní pas, honební lístek a separátní pas. Honitbu musí provozovati ve svém díle sám, neboť honitba má sloužiti především ku zábavě střelce pak k rozumné regulaci stavu zvěře, ale né k účelům výdělkářským.
- 3.) Každý ručí za škodu ve svém díle provedenou buď zvěří anebo honitbou
- 4.) Pokud stojí obilí na polích, není dovoleno honiti, aby dohledáváním postřelené zvěře se nedělala v obilí škoda.
- 5.) V semenových jetelích honiti je zakázáno. Na lukách ke krmení určených možno zvěř jen pomocí psů vyhledávati a ne denně je procházeti.
- 6.) Koroptve jsou hospodáři velmi užitečné a proto šetřte je co nejvíce. Po prvním listopadu není jich dovoleno je střílet. Také zajíci po prvním lednu buďte šetřeni a spíše v nedostatku potravy je krmiti.



7.) Psi honící mimo čas honu do polí nevodte. Toulavé psy odstřelujte, netrpte, aby psi byli do polí bráni, neboť při zdejším zlovyku nezůstane v polích už ani skřivan.

8.) Zvěř nedorostlou šetřte.

Neuposlechnutí všech těchto nařízení se trestá odnětím dílce a odebrání pasu separátního. V roce 1929 po kruté zimě zbylo v katastru jen 55 koroptví a proto se v příštím roce střílet nebudou.

Postoupnost honebních starostů:

Gustav Hartl čp. 40

Karel Plaček

Antonín Samek čp. 67

Jan Bartůněk čp. 1

Josef Samek čp. 67

K této honitbě patří i poměrně lesy jehličnaté, obklopující katastr ze strany jižní a západní. V roce 1849 byl lesní úřad ve Zhoří zrušen a přeložen do Petrovic, kde byl až do roku 1934. Posledním lesmistrem pan Karel Brodský.

ZALOŽENÍ VODNÍHO DRUŽSTVA

Se datuje z 22. února roku 1908. Prvním předsedou byl František Samek čp. 17, členové výboru: Antonín Samek čp. 67, Josef Samek čp. 16, Jaroslav Stehlík čp. 19, František Hájek čp. 45, František Tvaroha čp. 46 Gustav Hartl čp. 40.

Revizoři účtů: Josef Obr - lesní, Karel Plaček - učitel.

Na schůzi konané prvního dubna roku 1908 byl přizván majitel cihelny František Skřivánek z Čáslavi, který dodá drenážní trubky. Dva členové vodního družstva mají za úkol s jeho koňským povozem jeti po vesnicích hejtmanství Ledečského a lid do práce drenážní pozvati. Dle přípisu od c.k. místodržitelství království českého ze dne 13. února 1908 číslo jednací 30750 je povolena státní subvence 20 %. Tato je povolena výnosem ze dne 29. ledna 1898 číslo jednací 25 384 a bude pro Petrovice vyplácena v několika ročních lhůtách. Stavbu provádí Ing. Matějovský. Bude vypláceno za vyházení a zaházení kanálu bez kladení 24 haléřů. Na odvodnění hřbitova uvolnila záduš 488 korun 80 haléřů. Dozor nad pracemi drenážními provádí pomocný Ing. Václav Zeman s měsíčním platem 240 korun. Posloupnost předsedů vodního družstva: František Samek čp. 17, Josef Obr - lesní a Josef Mráček čp. 40. Odvodňování další části pozemků bylo v letech 1940 až 1944. Zbytek meliorací provádělo už sloučené JZD Petrovice.

Doba Rakouska - Uherska byla asi po všech vesnicích stejná. Poznamenaná přepychem na straně jedné a bídou na straně druhé. To se odrazilo i v naší obci. Tak například v roce 1885 měla naše obec 11 chudých, kteří nemohli pracovat, neměli z čeho být živi a neměli kde bydlet. Byli to: František Pečínka, Antonín Kňákal, František Kňákal, František Uher, Václav Samek, Josef Hurt, Jan Bartůněk, Josef Nekola, Josef Holoubek, František Bartůněk a Josef Slavík.

Následkem tak velkého množství chudých rozhodlo obecní zastupitelstvo na své schůzi konané 5. září roku 1886, že je nutno opravit obecní domek (pastouška). Tato oprava byla zadána panu Janu Šenkovi z Lomečka za 82 zlatých 40 krejcarů za zednickou práci. Práce tesařské a truhlářské provede obecní zastupitelstvo ve vlastní režii. Umrlčí komora má se pokrýti šindelem.

Drobný lid, aby uhájil své živobytí, pachtoval si od obce každý korec pole, kterých bylo nejvíce na obci směrem k Damírovu. V případě neúrody nemohli zaplatit nájem z těchto chudých políček a tak se stalo, že 23. března roku 1887 rozhodlo obecní zastupitelstvo, aby dlužníkům byly jejich dluhy vtěleny do knih. Byli to: Josef Zelený čp. 6, František Tůma čp. 57, Jan Bartůněk čp. 62, František Bartůněk čp. 58, Josef Samek čp. 1, Václav Skalník čp. 29, Josef Bílek čp. 63, František Slavík čp. 63, Václav Bobek čp. 20, Jan Dvořák čp. 29, Antonín Jonáš čp. 43.



Aby čeládka mohla časně ráno vstávat, usneslo se obecní zastupitelstvo na své schůzi, konané 3. června roku 1888, že žádný hospodář ani majitel domu nesmí žádnou čeleď cizou ani pocestné na nocleh nechávat v hostincích a domech šenkovních smí se čeládka zdržovati jen do devíti hodin do večera. Kdo neuposlechne, zaplatí pokutu 2 zlatý, což půjde do pokladny chudých.

4. listopadu roku 1888 přizván do schůze obecního zastupitelstva ctěný pan lesmistr Vladimír V. a František Kalous - řídící učitel zdejší školy za příčinou, jakou památku obec Petrovice založí na oslavu jubilea 40. - tisíciletí panování apoštolského veličenstva císaře a krále Františka Josefa I. Na návrh pana lesmistra Volfa bylo rozhodnuto, aby byly vysázeny lípy na obec před myslivnou (nyní bytovka) apoštolského panovníka děkanem z Červených Janovic.

V dubnu roku 1889 bylo vysázeno 100 kusů ovocných stromů kolem silnice z Petrovic do Újezdce. Obecní rybníky pachtovány byly Františku Vyskočilovi ze Šebesteníc.

Každým rokem stanoven byl obecní hajný, který od 1. května do 31. října měl hlídati úrodu na polích. Obecnímu platila 50 krejcarů denně. Za každého jednotlivce, kterého přistihl při polní krádeži, obdržel dalších 50 krejcarů. Po většinu let zastával tuto funkci Josef Uher čp. 14.. Polní hajný měl za úkol - přísně střežit a srovnávat úrodu rostovi hlásit polní pych. Uvádím jeden případ za všechny: 13. června roku 1893 bylo sepsáno u pana starosty Petrovického a Antonína Jursíka 14. listopadu roku 1887 rozhodnuto, aby byly vysázeny lípy na obec před myslivnou (nyní bytovka) apoštolského panovníka děkanem z Červených Janovic. 14. listopadu roku 1887 rozhodnuto obecním zastupitelstvem, že jednou bude taneční zábava u pana Gustava Hartla čp. 40 a jednou u pana Antonína Šimůnka (hospoda pana Šimůnka byla v místě, kde je dnes prodejna potravin - poslední majitel František Belada).

Ze schůze obecního zastupitelstva, která se konala 29. dubna roku 1886, vyšlo nařízení, kde se mohou pěstovat husy a sice: dolejšáci budou pást u hřbitova a u křížku, hořejšáci pak mohou pást na obci před myslivnou a na průhoně kolem obecního lesa. Obecní les byl vykácen v roce 1885 a o rok později v roce 1886 opět vysázen. Protože v naší obci byly dvě hospody a dva taneční sály, bylo 4. listopadu v roce 1887 rozhodnuto obecním zastupitelstvem, že jednou bude taneční zábava u pana Gustava Hartla čp. 40 a jednou u pana Antonína Šimůnka (hospoda pana Šimůnka byla v místě, kde je dnes prodejna potravin - poslední majitel František Belada).

Ještě v roce 1888 platila obec naše ročně 42 zlatých 2 krejcarech na lékaře do Zbraslavic. V pozdějších letech platila obec 3 % ze všech daní přímých na lékaře do Červených Janovic.

Roku 1898 na památku 50ti letého jubilea panování jeho veličenstva císaře a krále Františka Josefa I. bylo rozhodnuto, že se školní plat a bude hrazen obecní přírážkou. Obec naše dluží 1.000 zlatých na zaplacení obecních dluhů. V roce 1899 rozhodlo c.k. hejtmanství na Horách Kutných o vytvoření okresu Zbraslavice, ku kterému má patřit i naše obec. Obecní zastupitelstvo na bouřlivé schůzi, která se konala 29. září 1899 kategoricky protestovalo proti tomuto rozhodnutí. Zvedá se velká vlna odporu a protestů i v dalších obcích a následkem toho se toto rozhodnutí ruší.

V roce 1900 žádá obec Petrovice, aby pozemek č. katastrální 511 u kostela ležící a jako pastviště vedle hřbitova (bývalý hřbitov), který vlastní město Kutná Hora, byl přidělen chrámu páně sv. Václava v Petrovicích. Žádost byla též vyhověna a 15. měsíce října v roce 1900 advokát královského horního města Hory Kutné dohodl s městem František Koníček toto provádět úředně. V roce 1902 je provedena generální oprava věžních hodin, kterou provedl Karel Adamec, hodinář v Čáslavi. František Červinka rolník v Petrovicích čp. 11 se uvoluje natahovat a řídit hodiny za 20 korun ročně.



V témže roce žádá paní Marie Málková majitelka hostince čp. 56 o pronajmutí pozemku k rozšíření dvorku, poněvadž u této hospody žádného dvorku není. Toto je povoleno za 2 krejcare 1 sáh.

10. dubna roku 1905 bylo naší obci nařízeno, aby udržovalo faru i kostel v Červených Janovicích. První, kdo proti tomuto v obecním zastupitelstvu vystoupil, byl Gustav Hartl čp. 40. K tomuto protestu přidali se další členové a podávají odvolání vůči tomuto nařízení.

27. května roku 1905 se začíná projektovat silnice z Petrovic do Červených Janovic. Jinak se na každé schůzi řeší otázka chudých, otázka žebráků, kteří mají doslova jen ty drobty, které spadnou ze stolu těch bohatých. Uvádím jeden příklad za všechny. Paní Marie Knolová, vdova, si podává žádost, aby jí obecní zastupitelstvo pomohlo ve výživě jejích nezletilých dětí. Obecní zastupitelstvo na své schůzi konané 16. dubna roku 1906 rozhodlo, cituji zápis protokolu: "Se šestiletým Aloisem půjde jmenovaná sloužit a řádně se o něj starat a jedenáctiletou Josefu přebírá do výživy a ošacení v dražbě za 20 korun ročně František Novotný - rolník v Petrovicích." Toto je myslím dost jasný obrázek, abychom si představili ty "zlaté doby" Rakouska - Uherska. Tu péči o matku, dítě a člověka vůbec.

Tak plynul rok za rokem. Po dlouhé zimě otevřelo se jaro roku 1914. Na stránkách zavoněly fialky, na zeleném trávníku objevila se žlutá housátka. Šachovnice políček honosila se toho roku bohatou úrodou. 26. července vypukl požár 1. světové války. 27. července 1914 v ranních hodinách je rozesláno vojskům rakousko - uherským svolání tohoto znění: "Železné kostky jsou vrženy, císař volá, armáda již dvakrát v mlčenlivé poslušnosti vrazila tasený meč zpět do pochvy, následuje jásavě povelu svého nejvyššího pána, vojenského. Naše armáda nesená tradicemi po staletí osvědčených cenností vojenských a občanských táhne s jarmým duchem v pokorné důvěře v boha do pole a plně dostojí očekávání císaře a svých spoluobčanů. V tom se věrné oddanosti a obětavosti branné moci v pevné součinnosti občanů, nechť nalezne náš vřele milovaný císař, jehož oslavuje svět, jako záštitu míru, útěchu pro žal, jež mu způsobuje tato zlovolně nucená válka. Bůh chrání naše vojsko a dejš zvítěziti našim praporům." Podepsán František, svobodný pán ze Schonaichů s. a k. říšský ministr, tajný rada generál infanterie. Záminkou k rozpoutání války, která do té doby neměla obdoby, byly výstřely studenta Gavrila Principa, které zabily 28. června v Sarajevu následníka trůnu arcivévodu Ferdinanda d'Este a jeho choť Žofii.

Po rozpoutání války s Rakouskem se spustila lavina dalších vyhlášení. 1. srpna vyhlásilo Německo válku Rusku a 3. srpna Francii. 4. srpna vypověděla Velká Británie válku Německu. 11. srpna vstupuje do války s Rakouskem Francie a o dva dny později se k ní připojila i Velká Británie.

Postupně se do války zapojilo 38 států a do zbraně bylo povoláno 70 miliónů mužů. Z nich 10 miliónů padlo a dvojnásobek utrpěl zranění.

V naší vesnici tak jako všude jinde odešli synové od svých matek, muži od svých žen a dětí. Mrzli v zákopech na cizích frontách, postupovali, ustupovali a umírali. Požár světové války se rozrůstal. Zabíjel muže a koně. Z dětí dělal sirotky, z žen vdovy. Od vypuknutí války nemělo obecní zastupitelstvo schůzi, až 28. prosince 1914 se sešli, aby přidali panu starostovi 16 korun měsíčně. Lidé měli bídu, v té době válečné, ale tajně zvedali hlavu. Probouzel se v nich husitský duch jejich předků a toužili po svobodném životě. Byli sedřeni, vyhublí a utrápení. Dle ústního podání, když v neděli skončily služby boží, sáhl varhaník všemi prsty do kláves varhan a začal svým chraplavým tenorem hymnu Rakouska - Uherska: "Zachovej nám hospodine". A to návštěvníci kostela jeden po druhém odcházeli a než dozpíval polovičku, kostel byl prázdný.

Nebyli proto nadšeni, když je 2. prosince roku 1915 svolali u příležitosti šedesátisedmého výročí panování jeho veličenstva císaře a krále Františka Josefa I.. Jak je zaznamenáno v protokolech, vyložil úředník hejtmanství Kutnohorského občanům význam historického okamžiku. Projevil radost nad úspěchy chrabřích vojinů a důvěru v konečné vítězství říše Rakousko - Uherské. Vyzval občany, aby chovali věrné city a oddanost k jeho veličenstvu a jeho nejslavnějšímu rodu. Projev ten končil slovy: "Bůh žehnej, bůh ochraňuj, bůh uchovej ještě dlouhá léta našeho nejmilostivějšího panovníka." Nedokázal tento rakušácký mluvka říci něco o lidském problému člověka nahnaného do války vedené jenom na cizí zájmy. Nedokázal říci nic o hrůzném



počinání vrahů a milionech obětí. Problému vězňů, problémů nejrůznějších osob v osud ne zcela probádaném světě psanců a utečenců, vyhnaných až na samou hranici sebevražd, zoufalství, ale i bezpříkladného hrdinství. Na hranici, na níž člověk teprve poznává sílu a krásu života. O tom nic neříkal lidu naší vesnice, ale důrazně upozorňoval, jak je důležité dávat peníze na válečnou půjčku. Obec dávala každým rokem 500 korun. Ženy se svými dětmi oraly, sely, sklízely a týdenní rikvizice jim braly poslední. Braly jim ale i hmoždíře, zvony, všechno na válečné zbraně.

František Josef I. zemřel 21. listopadu 1916 ve vysokém věku. Panoval téměř 68 let. Jeho vládu přejímá poslední rakouský císař arcivévoda Karel František, bylo mu 29 let. Válka, ta zlá sudička lidských osudů, šla dál. Zabíjela muže a koně a bída byla ve městech i na venkově. Tak minul rok 1917. Začátkem roku 1918 už se začínalo mluvit, že válka se chýlí ke konci. Ženské se modlily svou modlitbou: "Dej bože, aby aspoň náš táta vydržel. Neboť je hrozné umírat před samým koncem války a dej, aby ten konec přišel co nejdříve. Amen." Snažily se zachytit břehu, snažily se zadržet třeba jen stébla. Vydechnout a vyrvat z děsivé nekonečnosti další den. Aby lidé zcela nezoufali, císař pán ve své nekonečné péči o své poddané, ráčil vydati dne 16. října 1918 manifest o tom, jaký bude příští rakouský stát, jímž zmítají kravály, dezerce, úplatky a rabování, kde neposlušná už nikdo nikoho, a kde se rve každý s každým. Císařský manifest podepsaný Karlem (o něm se říkalo, že moc pije, protože tuší, že je poslední svého rodu na trůně) slibuje z nejvyššího rozhodnutí 4 státy, jež budou v budoucnu tvořit monarchii. Měl by to být stát Německo - rakouský, stát Český, stát Jihošlovanský a stát Ukrajinský.

Císařové málokdy vědí, čeho si národy žádají. Jinak by byl vydal manifest, že se každé rodině přiděluje pytel brambor a hrnek sádla. Kdyby se na každého dostalo, byly by národy domu Habsburského ve svornosti poklekly před nejjasnějším trůnem a vlebily císaře. Takhle mu jenom nadávaly. Manifest vyšel, ale nezvonily zvony, jak by se bylo slušelo. Nebylo jich. Skončily už dávno ve slévárnách a staly se z nich hlavně děl. Po Čechách zvonil jeden malý umíráček, neboť lidé umírali na španělskou chřipku. Nebyly léky a stříbrné dětské rakvičky šly na odbyt.

KONEČNĚ NADEŠEL PAMÁTNÝ DEN 28. ŘÍJEN 1918

29. října vyšly noviny Národní politika. Na titulní stránce bylo tučnými písmeny napsáno: "Praha pozdravuje neodvislý československý stát". A dále bylo psáno: "Praha a s ní všechen národ československý zachvívají se nesmírných vzrušením, jásotem a blahem. Neviděli ulice ani náměstí našeho královského hlavního města tolik radosti a štěstí, neslyšely radostnějšího hlaholu a jásavějších zvuků. Nezažily radostnějších nálad. Byl to velký slavný den českého národa, kdy se naše Praha dozvěděla, že hodiny vysvobození se již blíží, že počínají padati ty poslední okovy, které ještě do včerejška poutaly myšlenku na velký a svobodný československý stát." Po desáté hodině dopoledne došel do Prahy telegram, že rakousko - uherská vláda nabízí Wilsonovi ve formě svojí odpovědi zvláštní mírové jednání a to na podkladě uznání československých práv. V dopolední chvíli, kdy novina se rozletěla Prahou, Václavské náměstí se zatemnilo davy. Obrovské zástupy zaplnily všechny prostory a chvat, nedočkavost a nadšená dychtivost nedá se perem vypsati. Tolik první noviny ve svobodném státě.

Tady vidíme, čeho všeho už bylo Václavským náměstím svědkem a co všechno už pamatuje. Demontrace a oslavy, manifestace a policajty, obušky a vodní děla, tanky a krev, kytice a hymna zpívaná statisíce hrdel. To všechno je zašlapáno v historii pražského náměstí.

Život v míru se začal rozvíjet. Pomalu sice, ale začal. Nejdříve kaplička českého národa Národní divadlo. Protože Národní divadlo a Smetana v něm, to je hora slávy a krásy. To jsou stříbrné zvony, v nich zvoní naše srdce ať si kde jsi. V Americe nebo v Budapešti, nikde neslyšíš tak krásně znít jako v Národním divadle. Při otvírání Národního divadla řekl František Palacký: "Ve jménu národa v Čechách i na Moravě požehnej pánbůh dílu svatyně této, na které národu českému zjevovati a před oči stavěti se má všelijaká mravní pravda a krása."



I v naší obci se děly změny. 1. června roku 1921 postaven u kostela pomník padlých hrdinů ve světové válce. 19. června sbor dobrovolných hasičů pod patronátem obecního zastupitelstva pořádá slavnostní odhalení pomníku padlých hrdinů ve světové válce. Za petrovský sbor byli přítomni tito hasiči: František Červinka čp. 11 - velitel, Jan Bartůněk čp. 1, Antonín Sova, Josef Samek čp. 21, Jan Červinka čp. 11, František Jára čp. 8, Antonín Knol, Alois Vlasák, Josef Chvátil, Alois Hojtaš čp. 44, Antonín Javůrek čp. 2, František Samek čp. 17, Josef Sova, Josef Jursík, Jaroslav Stehlík, Josef Samek čp. 16, Jaroslav Poborský čp. 47, Josef Samek čp. 12, Antonín Chvátil.

Děvčata hasičky: Marie Červinková čp. 11, Marie Nulíčková čp. 3, Božena Chvátilová čp. 22, Alžběta Chvátilová, Marie Vlasáková, Kamila Samková čp. 17, Marie Charvátová čp. 46, Františka Trojanová čp. 41, Božena Chvátilová čp. 71, Oldřiška Samková čp. 17.

LEGIONÁŘI V UNIFORMÁCH

Josef Trojan - ruský legionář z Petrovic, Josef Ptáčník - ruský legionář z Petrovic, Josef Zelený čp. 24 - italský legionář z Petrovic, Bohumil Ševčík - ruský legionář ze Senetína, Josef Viktora ruský legionář z Újezdce, Jan Pospíšil - ruský legionář ze Zadní, Jaroslav Vsetečka - ruský legionář ze Zhoře, Alois Krupička - ruský legionář z Červených Janovic, Jan Sahulka - ruský legionář z Paběnic, Antonín Chvátil - italský legionář ze Senetína, Antonín Borovský - náčelník tělocvické jednotky Sokol z Červených Janovic.

Bylo přítomno 15 hasičských sborů ze širokého okolí.

PROGRAM SLAVNOSTI:

- 1.) V předvečer oslavná střelba, jakož i ráno.
- 2.) Od 12 - 13 hodin vítání hostů.
- 3.) Od 13 hodin seřazení průvodu.
- 4.) Ve 14 hodin projev starosty obce.
- 5.) Zapění sboru učitelů.
- 6.) Přednášení básní.
- 7.) Slavnostní projev a odevzdání pomníku veřejnosti.
- 8.) Odchod na polní cvičiště, koncert hudby pana Eduarda Vodičky ze Senetína, večer taneční zábava v hostinci Josefa Belady.

Z doby první republiky je nutné zaznamenat jisté změny v obci. V roce 1926 byla zde první rádia. Přijímač krystalový stál 120 korun a lampový 500 korun. První vyorávač brambor (čert) se objevil v obci v roce 1927. 24. května v roce 1929 přijel první autobus bratří Dolejších, aby zahájil pravidelnou linku Petrovice - Kutná Hora. Ráno odjížděl z Petrovic do Kutné Hory v 6.15 hodin a přijel ve 12 hodin. Odpoledne odjezd ve 13 hodin, příjezd v 19.05 hodin. Místní včelaři se začali organizovat ve včelařském spolku ve Zbýšově v roce 1930.

Doba první republiky nepřinesla zlepšení pro ty nejhudší. Krize let třicátých a nezaměstnanost plnila obecní pastoušky a chudobince. Ze starých zápisů se dovídáme, že Karolína Písaříková z rozhodnutí obecního zastupitelstva bude živena po číslech dle výměry a vzhledem k jejímu stáří, že nemůže si nanositi dřevo, dostane na rok 3 metráky uhlí. To ovšem nebyl jediný případ a v každé obci takových případů bylo více. Kdo mohl chodit, dostal od obce flašinet, aby si vyžebal na svoji obživu. Neměla to jenom vesnice, která měla armádu chudých, měla to i města.

Profesor Karlovy university Jiří Marek v té době napsal: " Severní Čechy jsou pověstné veřejným výsekem psího masa, ku kterému nutí nesmírná bída v rodinách dělníků a nezaměstnaných. Také na Kladensku, kde se vždy prodávalo koňské maso, se nyní čile prodává i maso psí. V těchto dnech byl v Rozdělově zahájen prodej a výsek psího masa. Obchod dobře prosperuje. Kilo se prodává za 5 korun. Další doklad k tomu, jak je oprávněn útok uhlobaronů na hornické mzdy, když je tak nízká cena masa. Zapomněli dodat, že jenom psího." Tolik profesor Marek.



Třicátá léta byla krutou směsicí dobra i zla. Kancléř Hitler byl řádně jmenován. Požár říšského sněmu vychladl, byl nalezen i pachatel. Hitler začal budovat letectvo a uzavřel dohodu s Anglií o zvýšeném počtu válečných lodí. Naši otcové a dědové před 12ti lety svlékly vojenské uniformy. Naši legionáři, kteří, když skončila válka, jeli až od Vladivostoku a nyní s obavami hleděli na toto dění. 30. června 1934 se Hitler vypořádal s opozicí. Hlavní představitelé opozice byli bez rozsudku postříleni a Hitler se stal neomezeným pánem Německa. 16. března 1935 zruší Hitler všechna omezení týkající se německé armády a zavedl všeobecnou brannou povinnost. Po celé zemi byly zřízeny koncentrační tábory, začali podnikat zuřivé pogromy proti židům. 13. března roku 1938 se uskutečnil anšlus Rakouska. 29. září 1938 začala v Mnichově konference ministrů Velké Británie, Francie, Německa a Itálie. (Chamberlain, Daladier, Hitler, Mussolini). Západní mocnosti v zájmu míru zradily spojené závazky k Československu a přistoupily na Hitlerův požadavek odstoupení českého pohraničí. 15. března roku 1939 obsadily německé armády Čechy a Moravu.

Ještě dnes bývá často kladena otázka: "Mohli jsme v roce 1938 republiku proti Hitlerovi ubránit, když francouzská vláda odmítla splnit smlouvu o pomoc Československu, ve svorné shodě s tehdejší anglickou a americkou vládou vydala naši vlast a její lid na pospas nacistickému Německu?"

Na tuto otázku odpovídá kategoricky ano generál Ludvík Svoboda ve své knize z Buzuluku do Prahy a píše: "Poměr sil mezi ČSR a Německem byl v roce 1938 takový: 45 československých divizí proti 47 divizím nacistických. Německo nemělo v té době více divizí, protože předtím téměř 15 let nesměl být podle Versailleské mírové smlouvy, uzavřené po první světové válce, prováděn výcvik záloh. Teprve za 9 až 12 měsíců mohl Hitler zorganizovat další divize. 1582 československých letounů proti 2500 nepřátelských. 469 našich tanků proti 720 fašistickým. 2.000 000 vycvičených československých vojáků proti 2. 200 000 vojáků německých. I neodborník z těchto počtů pozná, že do převahy alespoň dvojnásobné potřebě k úderu útočníkovi ještě hodně chybělo. K tomu je nutno dodat, píše generál Svoboda, že naše skvělá pohraniční opevnění byla dokonalejší než německá Siegfriedova linie a než známá francouzská Maginetova linie. 10 našich vynikajících zbrojovek bylo schopno měsíc co měsíc dodat armádě 1600 těžkých a 3000 lehkých kulometů. 130 000 pušek, 7000 granátometů, 200 děl a několik set tanků a letadel."

Snad tento výčet postačí k důkazu, že bezbranní jsme nebyli. Moskevská vláda byla připravena poskytnout nám vojenskou pomoc. Generál Žukov ve svých pamětech píše: "K okamžitému zásahu bylo připraveno 40 divizí, ve stavu bojové pohotovosti byly tankové útvary, jakož i značný počet leteckých jednotek, které měly k dispozici 5000 bojových letounů. "Prezident Beneš a jeho vláda sovětskou pomoc odmítli. Beneš tehdy prohlásil: "Nemohu si vzít na odpovědnost pustit bolševiky do Evropy."

Naši vojáci a důstojníci s těžkým srdcem toto vše museli předat německému vojsku. V takovýchto chvílích více než kdy jindy jsme vzpomínali slavných bitev našich předků. Třeba taková Domažlická bitva v roce 1431 patří k nejslavnějším vítězstvím našich dějin, poněvadž Husité tehdy zahnali na útěk celý svět. Už od jara toho památného roku 1431 připravoval král Zikmund s papežem další křížáckou výpravu do Čech. V Německu dokonce působil zvláštní legát italský kardinál Julius Ceshrini, byl duchovním vůdcem tohoto tažení. Prvního srpna po přeslavných bohoslužbách v Norimberku překročili české hranice a hrnuli se k Tachovu. Současně jiná část křížáckého vojska pronikla k Žatci a na Moravu vtrhl Albrecht Rakouský zvaný Kladivo kacířů. Dále dorazila polská posila vedená Zikmundem Korybutem. Tehdy se vydali Husité proti vetřelcům. Křížáci měli 100 000 lidí, 14 000 jízdy a 800 vozů. Zatímco Husité měli jenom 50 000 lidí, 5000 jízdy a 300 vozů. Kolem třetí hodiny odpolední se objevili Husité na obzoru. Už z dálky prý zaznívalo dunění kol, jejich vozů a zpěv písně: "Kdož jste boží bojovníci". Bylo v tom něco přízračného. Do řad Křížáků padl strach. Hrozný nakažlivý strach. Dnes už se neví, kdo začal prchat první. Zda část braniborská, která obléhala Domažlice od severu, či bavorská na jihozápadě nebo, a to je nejpravděpodobnější saská na jihovýchodě. Husité se na ně vrhli, pobíjeli je a pronásledovali až za hranice.

Naše dobře vycvičené vojsko muselo odejít s prázdnými rukama. Výzbroj i výstroj museli odevzdat fašistickým náckům. Prvního září roku 1939 přepadením Polska německou armádou ve 4.45 hodin ráno začala v Evropě 2. světová válka. Válečný požár se rozrůstal. V každé rodině, v každé obci je časem určitá rivalita, určité nedorozumění mezi jednotlivci. V této těžké době semkla se naše obec v jediný nerozborný celek.



Hospodáři odváděli okupantům co museli a pevně doufali v lepší časy. Při zatemnělých oknech se poslouchal cizí rozhlas, což bylo přísně zakázáno. Nebylo udavačů, nebylo odsouzených. Nebylo keřasů, ale pomáhal jeden druhému v obci i známým ve městě.

Počátkem roku 1945 se fronty přiblížily k našemu území, v únoru osvobodila Rudá armáda Polsko, dosáhla břehů Odry a nezadržitelně se blížila k Berlínu. Nadešel památný den 30. dubna roku 1945. Na kopuli zničeného berlínského Reichstagu vztyčili hrdinové Sovětského svazu Jegorov a Kantária rudou vlajku vítězství.

5. května v Praze vypuklo povstání. 8. května byla ve večerních hodinách vysílána rádiem výzva k německým vojskům, aby kapitulovala. Němečtí generálové odmítli, tak ku Praze vyrazili gardové tankisté třetí tankové armády generála Rybalkova a s nimi gardové tankisté generála Leljušenka. Během noci ujeli 80 km. Přijeli včas, aby zachránili Prahu. Pražští barikádníci se bránili statečně, ale nemohli se ubránit, vždyť vojska prvního a druhého ukrajinského frontu ukořistila Schornehovým vojskům 1245 tanků a samohybných děl, 902 obrněných transportérů, téměř 50 000 automobilů a ohromné množství zbraní a střeliva. Každý si dovede představit, co tato válečná technika mohla našemu neozbrojenému lidu způsobit. Vždyť v této době bylo zajato 860 000 nacistických vojáků a důstojníků.

Pražská operace nebyla jen symbolickou pomocí našemu lidu, jak se to dnes snaží dokazovat falzifikátoři historie. Byla to mistrně bleskovým tempem provedena bojová operace. Operace, při níž na 40 000 rudoarmějců v posledních hodinách 2. světové války padlo nebo bylo zraněno, aby nad všemi našimi městy a vesnicemi zavládl prapor svobody. Skončila nejhroznější válka, která předčila ve svých hrůzách první válku a zanechala po sobě ty nejdrastičtější vzpomínky. Všem těm, kteří válku přežili, dodala pevné odhodlání skoncovat jednou provždy s fašismem, nacismem a válkou. Tím uvolnit cestu svobodě a pokroku. Začal nový život i v naší obci.

Po osvobození byl sesazen dosavadní starosta obce František Beneš čp. 48.

SLOŽENÍ PRVNÍHO NÁRODNÍHO VÝBORU

V roce 1945

Za stranu lidovou: Josef Samek čp. 67, Antonín Jára čp. 71, Jan Červinka čp. 11 a František Červinka.

Za stranu komunistickou: Jan Vejvodič čp. 9, František Hurt, Josef Major, Jan Češpiva.

Za stranu národně - socialistickou: Antonín Javůrek čp. 2, Václav Nulíček čp. 3, František Samek čp. 71, František Exner čp. 46.

15. prosince 1946 byla prvním předsedou tohoto výboru Josefem Samkem, čp. 67, svolána valná hromada pro elektrizaci obce. Pro pozdější neshody se v práci nepokračovalo, až v roce 1954. Elektrická světla se poprvé rozsvítila 23. dubna 1955.

V roce 1948 ustanoven Svaz mládeže. První předseda Jaroslava Říhová čp. 45.

V roce 1949 postaven v obci telefon. 4. dubna 1949 poprvé telefonováno. V témže roce opravena hráz hořejšího rybníka (Pivovarský). Při stavení čp. 26, poblíže rezervoáru je zakopána láhev a v ní na listině podepsání dělníci, kteří na opravě hráze pracovali. Podobně v roce nesvobody 1940 po skončení lesních prací zasazena vrba u studánky proti číslu 74, i zde je zakopaná láhev se jmény všech lesních dělníků.

V roce 1950 zřízena oddávací síň ve škole, v bývalé první třídě. První svatba byla prvního dubna 1950. Nevěsta - Marie Bobková z Paběnic. Ženich - Přemysl First z Říčan.

V roce 1955 ustaven v obci Český červený kříž. První předseda Františka Fílová. V roce 1957 ustanoven Svaz žen. První předsedkyně Jiřina Pekárková.

26. dubna 1950 první schůze o JZD. V lednu roku 1951 ustanoven a schválen přípravný výbor JZD. Jeho členové byli: Jan Vejvodič čp. 9, Karel Fíla čp. 62, Václav Chvátil, Josef Snížek (učitel), Antonín Tvrdlík a Karel Šťastný ze Senetína. Mimo Antonína Tvrdlíka ani jeden z těchto jmenovaných se později nezúčastnil těžkých začátků budování JZD.

V roce 1952 likvidace tří zemědělců v obci. 30. prosince v roce 1952 založeno družstvo třetího typu a přebírá pozemky likvidovaných zemědělců. Od většiny členů nebylo pochopení pro kolektivní hospodaření. Během roku se vystřídali 2 předsedové - Josef Zelený čp. 5 a Josef Musil. Na pracovní jednotku se vyplácelo 6 korun 50 haléřů. Po roce se vrací zemědělci k soukromému hospodaření.



Začátkem března 1954 přebírají nezajištěnou půdu státní statky. Bylo provedeno první rozorávání mezí. 16. května roku 1958 znovu založeno JZD se 78 členy. Předsedou zvolen František Chvátil čp. 22. Po žních přebírá pozemky, které obhospodařoval státní statek. Tím statky v Petrovicích definitivně končí. Je nutné poznamenat postoupnost správců na státním statku v Petrovicích a v Senetíně: Silvestr Vejvodič, Miroslav Hnilička, Jiří Nedvěd a František Hurt. 4. února 1960 sloučena JZD Petrovice, Paběnice, Senetín, Újezdec a Hološiny se střediskem v Petrovicích.

21. července 1960 přibírány ještě Michalovice.

POSTOUPNOST PŘEDSEDŮ JZD

V roce 1953 Josef Zelený čp. 5 a Josef Musil.

V roce 1958 František Chvátil čp. 22, Josef Major a Josef Musil.

V roce 1960 na sloučeném družstvu Josef Viktora - Újezdec, později Josef Musil.

VÝSLEDKY HOSPODAŘENÍ OD ROKU 1959

V roce 1959 vyplatilo JZD Petrovice na mzdách členů 336.000 korun, výše PJ -11 korun. JZD Paběnice vyplatilo na mzdách 417.000 korun, výše PJ -10 korun.

JZD Senetín vyplatilo na mzdách 194.000 korun, výše PJ 16 korun. JZD Újezdec vyplatilo na mzdách 205.000 korun a výše PJ -13 korun. JZD Hološiny vyplatilo na mzdách 45.000 korun, výše PJ - 7 korun. JZD Michalovice vyplatilo na mzdách 36.000 korun, výše PJ - 7 korun.

Po sloučení družstev v roce 1960 bylo vyplaceno na mzdách 1.750 000 korun, výše PJ -13 korun.

V roce 1961 vyplaceno 1.714 000 korun, výše PJ -11 korun.

V roce 1962 vyplaceno 1.094 000 korun, výše PJ - 8 korun.

V roce 1963 vyplaceno 1.919 000 korun, výše PJ - 13 korun.

V roce 1964 vyplaceno 2.206 000 korun, výše PJ 15 korun.

V roce 1965 vyplaceno 2.060 000 korun, výše PJ -15 korun.

V roce 1966 vyplaceno 2.190 000 korun, výše PJ 14 korun.

V roce 1967 vyplaceno 2.982 000 korun, výše PJ - 19 korun.

V roce 1968 vyplaceno 2.955 000 korun, výše PJ - 22 korun.

V roce 1969 vyplaceno 3.354 000 korun, pevná odměna.

V roce 1970 vyplaceno 3.409 000 korun.

V roce 1971 vyplaceno na mzdy 3.604 000 korun.

V roce 1972 vyplaceno na mzdy 3.684 000 korun.

V roce 1973 vyplaceno na mzdy 4.090 000 korun.

V roce 1974 vyplaceno na mzdy 4.156 000 korun.

Rozdíl mezi rokem 1960 a rokem 1974 činí 2.442 000 korun.

V roce 1975 byla sloučena družstva Petrovice, Červené Janovice, Černiny a Třebětín v jeden hospodářský celek se sídlem v Červených Janovicích. První předseda tohoto celku Bohumil Marek, později Ing. František Liberský a nyní Ing. Antonín Šárovec.



POSTOUPNOST PŘEDSEDŮ MNV OD ROKU 1945, POZDĚJI STAROSTŮ



*Josef Samek, čp. 67
první předseda MNV v roce 1945*



*Stanislav Švanda
předseda MNV*



*Jan Vejvodič, čp. 9
předseda MNV*



*Stanislav Veselý
1986 - 1990 předseda MNV
1990 - 1995 starosta*



*Josef Major
předseda MNV*



*Alena Zdeňková
starostka*



*Růžena Hurtová
předsedkyně MNV*



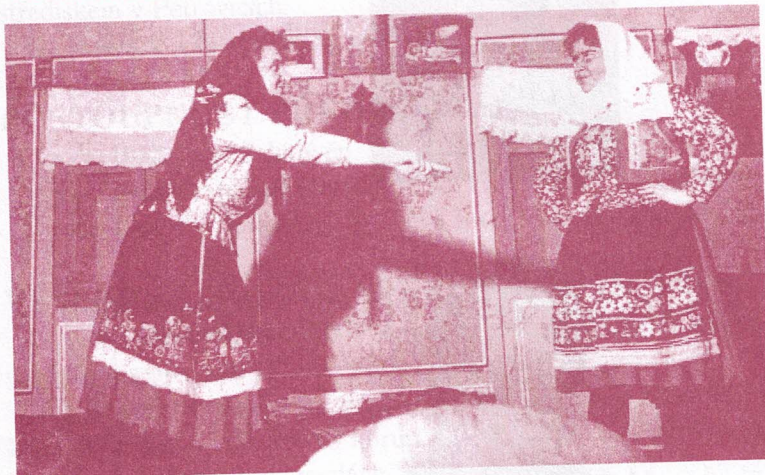
*Jozef Sládeček
starosta*



KULTURNÍ ŽIVOT OBCE

Má své tradice. Veřejná knihovna od roku 1908. Byla majetkem hopodářské záložny. V roce 1918 přechází do majetku obce.

TRADICE OCHOTNICKÉHO DIVADLA



Sahá hluboko do minulosti. Ze starých zápisů se dovídáme, že už v roce 1925 zakoupil si divadelní kroužek jeviště za 1.500 korun. Hrál se vždycky v zimním období někdy za velmi svízelných podmínek. Kdo nepoznal trampoty venkovských ochotníků, těžko si to dovede představit. Láska k české Thálii však všechno překonala. Smutná dramata i veselohry prožívala celá vesnice. Hrál se v míru i v době okupace. Členové ochotnického spolku si byli vědomi, že v nejtěžších dobách českého národa, kdy tvrdé boty okupantů šlapaly naši zem, kdy šlapaly po srdcích našich nejlepších lidí, udrží v našich lidech to hrdé české já jediné česká kniha, česká písnička a české divadlo. A na tom malém venkovském jevišti leskly se i perly naší divadelní literatury jako je Jiráskova Vojnarka, Samota, Otec, Maryša od Mrštíků, hry Tylovy, Šamberkovy, Klicperovy, Týneckého a dalších. Tyto hry byly realistické a venkovskému lidu srozumitelné. Měly význam národnostní a kulturně - politický. Rádio v té době měl jen pan řídící a pan starosta. A tak divadlo na venkově neobyčejně povzbuzovalo a posilovalo

sebevědomí národa. Připomínalo jeho slavnou minulost a probouzelo v lidech vlastenectví. V roce 1956 zakoupila tato skupina nadšenců promítačku a obec naše měla prvně ve svých dějinách své vlastní kino.

Postoupnost režisérů od roku 1925:

Rudolf Hlavatý - řídící učitel, František Pospíšil - Michalovice, František Vejvodič čp.13, Karel Schovanec - hajný, Josef Samek - čp. 67, Josef Samek - čp. 16.

Dvacet let jsem byl činným členem ochotnického spolku. V roce 1956 mě rada NV z mé funkce odvolala a přikázala, abych svoji funkci okamžitě předal Josefu Musilovi. Nikdy jsem nečekal za svoji práci nějaké chvalozpěvy, ale takovýhle konec své činnosti jsem také nečekal. Od té doby nebylo možno žádnou divadelní činnost zaznamenat, protože žádná nebyla.

ČINNOST NÁRODNÍHO VÝBORU

V roce 1967 byla vyměněna všechna okna a dveře u školy a znovu ostříkána březolitem. Opravu provedla stavební četa v JZD. Bylo uděláno 110 m kanalizace.

Rok 1968

V duchu polednové politiky je letos prvně po 20-ti letech vzpomenu 28. října na vznik našeho státu. Na slavnostní schůzi jsou předána vyznamenání těmto občanům za zásluhy: Bohumil Ševčík - Senetín, ruský legionář, Josef Chládek - za odboj v 2. svět. válce, Hortenský Alois z Paběnic - za práci v tělocvičné jednotě, Jaroslav Poborský - za činnost NV, Antonín Javůrek a Václav Chvátíl - za dlouholetou činnost u hasičstva,



Jaroslav Pospíšil - z Michalovic za odboj ve 2. svět. válce, Podaný Václav - Paběnice, František Liberský - Újezdec a Jan Vejvodič - Petrovice - za dlouholetou činnost NV.

Místní ředitel školy pan Novák sází lípu svobody se svými žáky u jednoty. Přítomní žáci: D. Červinková, M.



Staročeské kácení májí v roce 1962

Dvořák, Josef Nulíček, Jarka Poborská, Květa Bartůňková, Milan Dolejší, Jitka Olišarová, Jan Podaný, M. Šindelářová, Jaroslav Vavřina.

Z Újezdce: M. Kocourek, Olina Kocourková, L. Semerádová, Petr Jarůněk, Jitka Pilcová.

Ze Senetína: Petr Švanda, M. Chvátilová, M. Kovaříková, J. Kovaříková a J. Chvátil.

Rok 1969

Byla postavena nová prodejna potravin. Do školy byla zavedena voda. JZD dělá výkopy pro veřejné osvětlení, provádí STS Tupadly.

14. listopadu se rozsvítila veřejná světla.

Rok 1970

Sčítání obyvatelstva. Sčítací komisař pro zdejší obec František Hurt. NV provádí opravy vodních nádrží, veřejného osvětlení a stavbu komunikací přilehlých obcí.

Rok 1971

26. a 27. listopadu volby do NV a dalších složek. Je proveden asfaltový povrch na cesty v obci.

Rok 1972

Přes náš katastr položen plynovod. Bylo uděláno 575 m kanalizace. Veřejné osvětlení v Újezdci a v Senetíně. Opravena vodní nádrž v Újezdci a zhotovena lávka přes potok v Paběnicích. V hasičské zbrojnici v Petrovicích zřízena společenská místnost. Ve škole zhotoveny splachovací záchody a udělána nová jímka.

Rok 1973

Předsedkyně NV R. Hurtová odchází do důchodu a na její místo Stanislav Švanda ze Senetína. Bylo zhotoveno 284 m kanalizace v Petrovicích a 50 m v Senetíně. Zapláceno 130.000 korun za projektovou dokumentaci na kulturní dům v Petrovicích a asfaltový povrch na obecních komunikacích v Paběnicích.

Rok 1974

Začala adaptace místního hostince. V Michalovicích opravena vodní nádrž v ceně 43.000 korun. Ve škole byla natřena všechna okna a dveře. Byla zřízena dětská poradna. Vyasfaltováno parkoviště před hospodou - 67.000 korun.

Rok 1975

18. dubna slavnostní schůze v Paběnicích k 30tému výročí osvobození naší vlasti Sovětskou armádou. Přítomno 180 občanů. Místní JZD se zavazuje, že na výstavbu kulturního domu v Petrovicích poskytne finanční pomoc 200.000 korun. Pomůže s kvalifikovanými pracovníky a zajistí dopravu na dovoz stavebního materiálu. Složky NF se zavazují, že na této stavbě odpracují 1.581 hodin.

Rok 1976

V tomto roce volby. 17. listopadu slavnostní zasedání nového NV za přítomnosti člena okresního NV J. Konšela. Předsedou NV byl zvolen Stanislav Švanda, místopředseda Josef Samek čp. 16, tajemník NV Jaroslav Poborský.

V tomto století se objevuje už osmá šestka v našem století. Ta první v roce 1906 přinesla báječný vynález radiopřijímače. Další šestka přišla do polovice první světové války a třetí dělala začátek světové krize. V roce 1936 nacistická vojska vpochoďovala do Porýní a v roce 1946 se stává Klement Gottwald předsedou vlády. V roce 1956 v podstatě skončena kolektivizace vesnice a o deset let později se sešly v Bukurešti členské státy Varšavské smlouvy, aby podepsaly deklaraci o upevnění míru.

Během roku byla prováděna výstavba sálu. Prostavělo se 400.000 korun. Bylo vysázeno 650 jeřábů kolem



Pokládání kanalizace před stavbou kulturního domu

cesty k Damírovu a k Hološinám. Byla dokončena přístavba jeviště v Paběnicích - hodnota díla 220.000 korun. Dokončeno oplocení kapličky v Újezdci. Bylo tam vysázeno 100 kusů růží. Od prvního června protažena autobusová linka Čáslav - Paběnice.

Rok 1977

V květnu na slavnostním zasedání NV předala místopředsdkyně ONV Kavánková do rukou předsedy NV Stanislava Švandy čestné uznání pro naši obec a 25.000 korun, kterých bude použito na zlepšení životního prostředí. V akci "Z" pokračoval NV s přístavbou sálu v Petrovicích. Začalo se s úpravou parkoviště v Paběnicích - prostavěno 40.000 korun. Byla provedena oprava střechy u spořitelny v Paběnicích - 6.000 korun. Dále byla upravena kanalizace v Paběnicích a v Senetíně.

Rok 1978

Předseda NV Stanislav Švanda s pečlivostí dobrého hospodáře neúnavně organizuje pracovníky na stavbu kulturního domu. Bylo prostavěno 235.000 korun, čímž je na tuto akci rozpočet vyčerpán. Na této akci bylo během roku odpracováno 3.343 brigádnických hodin zdarma.

Rok 1979

4. dubna veřejná schůze NV a zároveň setkání s důchodci. Sešlo se 121 občanů. Na této schůzi byl z krajského NV soudruh Lázníčka a z ONV soudružka Horáčková. Radě NV předali čestné uznání. Bylo doděláno parkoviště v Paběnicích v ceně 428.000 korun, na kterém bylo odpracováno 4.200 brigádnických hodin. Skutečné náklady 256.000 korun. "Na račanech" v Paběnicích zhotovena nová studna, nákladem 47.823 korun a oprava okapových žlabů u chudobince v Paběnicích 3.000 korun. V Petrovicích byla dodělána přístavba sálu, která trvala 3 roky a bylo odpracováno 14.000 brigádnických hodin. Hodnota díla 1.208 000 korun. Skutečné náklady 823.000 korun. Je to velké dílo a bude jistě sloužit mnoho let všem pokolením příštím. Je třeba ocenit práci všech, kteří se svojí prací na tomto díle podíleli. Pracovali po své práci, pracovali o sobotách a nedělích, ba i své dovolené věnovali tomuto stánku kultury. V neposlední řadě je třeba ocenit práci předsedy NV Stanislava Švandy.

Konečně nadešel den 29. září, kdy obec slaví svatováclavské posvícení a kdy mělo být slavnostní otevření tohoto kulturního domu. Tu sobotu byl krásný podzimní den. Na čistě zametené návsi stojí houpačky a střelnice s houfem zvědavých dětí. Ve 14 hodin sešli se místní občané. Před sálem hrála dechová hudba z Ledče nad Sázavou. Předseda NV Stanislav Švanda přivítal přítomné a požádal místopředsedu ONV Bohumila Marka, aby přestříhl pásku. Bohumil Marek po krátkém projevu, ve kterém zhodnotil práci všech občanů i organizátorskou práci předsedy NV Stanislava Švandy, přestříhl pásku. Po přestřížení pásky odešli všichni dovnitř. Žáci ZŠ provedli kulturní vložku. Po té promluvil vedoucí kulturního střediska ONV Josef Novotný. Dále byli přítomni Jaroslav Teplý - předseda KSČ Kosmosky a vedoucí finančního odboru Ing. Polák. Za JZD předseda Bohumil Marek, který na pohoštění daroval jedno prase. Dále byl přítomen předseda NF z Červených Janovic - Jan Sýkora.

Předseda NV Stanislav Švanda děkuje místnímu JZD za pomoc při této akci. Ať už to byly mechanizační prostředky anebo zedníci. Čestným uznáním byli vyznamenáni ti pracovníci, kteří se zvláště o toto dílo zasloužili.

Byli to:

František Chvátíl čp. 22, Jaroslav Trávníček, František Beneš čp. 39, František Beneš - zedník, Josef Šlejtr, František Exner, Knol Jaroslav čp. 10, Bartůněk Josef čp. 28, Jaroslav Vavřina, Ladislav Viktora, František Hurt st. a Svaz mládeže v Petrovicích. Slova se ujímá dechová hudba. Tak se uskutečnila první taneční zábava v novém sále. Bohatá a plodná byla v letošním roce práce NV. Mimo této akce byla ještě prodloužena kanalizace k domku pana R. Dvořáka a k domku pana Veselého v Petrovicích.

Rok 1980

V tomto roce byla práce MNV zaměřena na plnění úkolů volebního programu. Vzhledem k tomu, že



investiční akce byly splněny v minulých letech, byla práce NV směřována na zlepšení životního prostředí v obci.

Rok 1981

Na údržbě a výsadbě zeleně odpracováno 5.620 hodin. Náklady 10.000 korun. Byla provedena výměna spodlahy v kanceláři MNV. Položeno nové lino a zakoupen nábytek - náklady celkem 20.000 korun. Odbahnění protipožární nádrže v Paběnicích u Kabeláčových - nákladem 30.000 korun. Práce provedlo JZD. Údržba místních komunikací - náklady 10.000 korun. Provedeny opravy místní kanalizace v hodnotě 20.000 korun.

Rok 1982

U vodní nádrže v Petrovicích byly položeny panely. Zřízena byla ochranná zeď kolem studně u kulturního domu v Petrovicích. Byl proveden nátěr stožárů veřejného osvětlení v Paběnicích a natření střechy na kulturním domě v Petrovicích. Byla dokončena úprava místnosti pro knihovnu v Paběnicích, zhotoven byl asfaltový koberec místní komunikace Senetín - Hološiny - cena 600.000 korun. Provádí se příprava na zahájení výstavby prodejny potravin v Paběnicích.

Rok 1983

Provedena byla oprava hřbitovní zdi v Michalovicích. Provedena byla svépomocí občanů zdarma. MNV dodal cement a písek. Tímto způsobem opravena hřbitovní zeď i v Paběnicích. Oprava střech na požární zbrojnici v Petrovicích. Oprava budovy bývalé školy v Paběnicích. Přiděleno od ONV 57.000 korun. Jedná se o výměnu oken, omítku a elektrickou instalaci. Práce bude provedena v roce 1984. Byla dokončena projekce na výstavbu prodejny v Paběnicích, nákladem 6.000 korun.

Rok 1984

Provedena oprava požární zbrojnice v Senetíně. Zhotovena byla nová betonová podlaha, nová vrata, oplechování střechy, okapové žlaby - náklad 15.000 korun. Byla opravena hřbitovní zeď v Paběnicích - náklad 20.000 korun. Začalo se s opravou hřbitovní zdi v Petrovicích, dokončena bude v roce 1985. Výsadba nové zeleně kolem hřiště v Paběnicích. Opraveno bylo veřejné osvětlení ve všech obcích.

Rok 1985

8. května slavnostní schůze u příležitosti 40.-tého výročí osvobození naší vlasti Sovětskou armádou. Na pozvání Okresního výboru strany přijela manželka kapitána Alexeje Fomina se svojí dcerou. Přijel i Kolesník, který byl velitelem partyzánského oddílu po smrti kapitána Fomina. Pokračovalo se v opravě hřbitovní zdi v Petrovicích. V Paběnicích byla provedena přeložka silnice. Provedla okresní správa silnic Kutná Hora. Byly prováděny přípravné práce na zahájení výstavby prodejny v Paběnicích.

Rok 1986

23. - 24. května volby. Stanislav Švanda odchází do důchodu. Novým předsedou NV Stanislav Veselý, za místopředsedu Ing. Václav Podaný, tajemník - Stanislav Švanda.

14. června oslava 100. výročí založení hasičského sboru v Petrovicích. Podrobnosti jsem napsal v publikaci k této významné události. Činnost NV v Petrovicích: Oprava hřbitovní zdi, dokončeny omítky sklepa v kulturním domě, oprava místních komunikací a úprava kanceláří na MNV.



Vítání občánků v roce 1986

V Paběnicích:

Nátěr autobusové čekárny, pokácení suchých stromů, dokončení úprav v budově školy a vysazení 1000 kusů okrasných stromů.

V Senetíně: Postavena autobusová čekárna.

V Michalovicích: Zavedení vody na hřbitov.

Rok 1987

V Paběnicích byla postavena prodejna potravin. Slavnostní otevření 12. prosince v 15 hodin.

V Petrovicích vyhloubeno 5 studní s vteřinovou kapacitou 5 l vody. Nová krytina dána na školu, klempířské práce v plném rozsahu. U MNV postavena nová telefonní stanice. V



Slavnostní otevření prodejny Paběnice

Rok 1988

Petrovice:

Adaptace prvního patra budovy MNV. Byly zřízeny kanceláře a zasedací místnost. Oprava přepadu rybníka pivovarského, zřízení nového ústředního topení v kulturním domě. Nově vybudovaný komín v kulturním domě. Uděláno 120 m kanalizace. Dokončen nátěr desky na hřbitovní zdi. Nové ozelenění veřejného prostranství u hřbitova, kostela a požární nádrže.

Paběnice: Nově vybudované prostory pro provoz pošty v bývalé škole. Nová studně u prodejny jednoty. Přestěhování pomníku padlých a úprava veřejného prostranství. Rozšíření a úprava komunikace u hřbitova. Nová rozhlasová technika pro divadelní kroužek. Ozelenění veřejného prostranství u nové prodejny.

Újezdec: Vybílání a natření čekárny. Údržba veřejného osvětlení.

Rok 1989

Bylo dokončeno ústřední topení v kulturním domě v Petrovicích. Vyprojektování a postavení trafostanice u vodního zdroje. Nově vybudováno 140 m kanalizace. Generální oprava střechy kostela. Opravu provedl Jindřich Holub, pokrývač z obce Horní Pohled' okres Havlíčkův Brod.

98 let byly na kostelní věži hodiny. Ted' už dosloužily, byly instalovány nové hodiny, elektrické s pozlaceným ciferníkem. Finanční náklad - 100.000 korun.

Paběnice - demontován přístavek u obecní váhy. Byly provedeny úpravy kolem budovy MNV a příjezd k poště. Před pohostinstvím bylo vybudováno parkoviště. Újezdec - byla provedena generální oprava proputku dole u Brožových, finanční hodnota 81.000 korun. Byla omítnuta zadní část autobusové čekárny.



Setkání duchodců

kulturním domě v Petrovicích odstraněn havarijní stav zatopených sklepů. Staví se komín pro ústřední topení a byl zakoupen do kulturního domu nábytek za 45.000 korun.

Dokončena oprava hřbitovní zdi v Petrovicích. V Újezdci postavena nová autobusová čekárna. V Senetíně upraveno okolí kolem pomníku padlých. Při MNV zřízena drobná provozovna, která může občany uspokojit s odvozem fekálií, dopravou stavebního materiálu a autoklempířské práce. MNV předal budovu chudobince v Paběnicích s přílehlými pozemky do užívání JZD. Stanislav Švanda ze zdravotních důvodů odchází z funkce tajemníka, na jeho místo paní Malimánková.

Hološiny - pod vedením pana Šlejtra byla opravena stoletá kaplička, což velice zlepšilo vzhled celé obce. Na zasedání OF byla hodnocena práce MNV a jeho předsedy. Bylo konstatováno, že od roku 1945 neměl NV v Petrovicích tak průbojného a podnikavého předsedu jako je Stanislav Veselý, proto mu patří uznání a dík.

Rok 1990

Byla budována požární nádrž rybník Pivovarský. Zbudován sklad pro kulturní dům. Adaptována dětská poradna a kadeřnictví. Vyasfaltovaná krajnice před prodejnou. Opravena studánka u vrby. Vyčištěny a upraveny sklepní prostory v kulturním domě. Je prováděna oprava komu-



nikace k vodnímu zdroji.

Paběnice: Umístění dvou kontejnerů a tří odpadových košů v obci. Oprava svodů a okapů na kostele. Pro obec Paběnice byl zakoupen traktor a dva nákladní automobily V3S.

27. srpna bylo plenární zasedání MNV s jediným bodem programu: Obec Paběnice se odtrhuje od NV Petrovice a chce být samostatná. Což NV a všichni občané petrovští kvitují s povděkem. Od NV Petrovice dostali ještě kompletní zařízení kanceláře.

24. listopadu - komunální volby. Zapsaných voličů bylo 231, odvolilo 216 voličů.

27. listopadu se prvně sešlo nové obecní zastupitelstvo, aby si ze svého středu zvolili starostu. Jedenácti hlasy byl zvolen Stanislav Veselý, jako zástupce starosty Milan Dolejší ml. Po měsíci se členové OF vzdávají kandidatury, zůstává obecní zastupitelstvo 11-členné, zástupce starosty pí. Marie Nulíčková.

Rok 1991

Dokončena úprava cesty k vodnímu zdroji. Ozelenění požární nádrže a ostatní veřejné prostranství ve všech obcích. Bylo rozšířeno veřejné osvětlení k bytovkám a nově postaveným rodinným domkům v ceně 70.000 korun. U kulturního domu vybudována přístavba autoklempířské dílny - nákladem 24.000 korun. Oprava střechy na kulturním zařízení 31.000 korun. Projektová příprava obecního vodovodu stála 100.000 korun. Soukromé podnikání bylo během roku povoleno p. Stanislavu Veselému, manželům Havelkovým, pí. A. Zdeňkové, p. Františku Hurtovi a Mirkovi Polákovi z Michalovic.

Rok 1992

Prvního května nastupuje do prodejny jednoty paní Nosková z Petrovic čp. 2. Kulturní zařízení v Petrovicích, tj. nový sál, přísálí i obytnou budovu dostala zpět Marie Jakoubková. Jmenovaná toto pronajala Miladě Komárkové, která mimo hostince má i prodej obnošených obleků. V budově bývalé školy bylo 17. května otevřeno kadeřnictví. Obecní úřad v dražbě vyprodává obecní majetek movitý. Byla opravena studna na hřbitově v Michalovicích. Opravena cesta Michalovice směr Vickovice, oprava cesty Senetín - Hološiny. Vybudování kanalizace v Petrovicích. Vyřízení restituce - p. Sládeček - Senetín od obce Petrovice dostává 770.600 korun.

V klidu a v pořádku minuly volby. Bude se tvořit nová vláda, nový prezident. Patřím ke generaci pamětníků převratných dob. Slovo svoboda a demokracie skloňují všichni a ve všech pádech. Ovšem každý si to vykládá po svém. Pro mnoho lidí v současné době je svoboda ideologií peněz. Rychle zbohatnout a to nejlépe přes noc, maximálně do týdne. Před 2.000 lety řekl Horátykuc: "Kdo mnoho žádá, tomu mnoho schází."

Kdybychom měli jeho citát rozebrat, asi bychom začali větou. Co přinese duch, je víc než co přinese peněženka. Nechci tímto nabádat k chudobě, protože je přirozené, že chudým nechce být nikdo. Nejsem proti podnikání, soukromým dílnám a obchodům, ale myslím si, aby se pořadí hodnot srovnalo s hodnotami duchovními a materiálními. Použil jsem Horátiových slov, ale mohl bych citovat našeho Neruda, Čapka, Jiráska, Němcovou a mnoho dalších, kteří navždy zůstanou na Olympu ušlechtilosti našimi bohy. Zůstanou nesmrtelní, protože lidé nevzpomínají na to, jak byl z nich kdo bohatý, ale jaký vzkaz ze svých myšlenek nám zde zanechal. A tyto hodnoty je třeba rozeznávat a rozlišovat od pozlátka bankovních kont momentálně politických vítězství s chatrnými dohodami a úmluvami. Stejně mají jeden vzorec. Co platí dnes nemusí platit zítra.

Rok 1993

Byla dokončena stavba telefonu do Michalovic. V měsíci listopadu schválena OZ stavba telefonu do Senetína a do Hološin. Bude provedeno v roce 1994. Během roku byl po obci zaváděn vodovod do každého domu. Zároveň provedena kabelová elektrifikace, což byl dar obci od Stanislava Veselého. Až bude vodovod dokončen, bude voda stále pod hygienickou kontrolou. Všechna voda půjde přes speciální filtry, které se budou každých 24 hodin čistit, takže to bude voda nezávadná. Bylo by jistě těžké vypsát, kolik km naježdil Stanislav Veselý, kolika kanceláři bylo třeba projít, s kolika lidmi jednat než sehnal povolení, dokumentaci a peníze (9.000 000 korun) na toto prospěšné dílo. Bezpočet komisí za ta tři léta prošlo vesnicí a bylo jenom na něm, aby je o tomto přesvědčil. V širokém okolí i ve větších vesnicích není takové dílo. Nejen my, ale naše děti a děti našich dětí budou vyslovovat s uznáním jméno Veselý Stanislav.

Protože oheň a voda jsou 2 základní věci pro lidský život, Karel Marx kdysi řekl: "Pracuje-li člověk jenom pro sebe, může se stát vynikajícím vědcem, velkým mudrcem, znamenitým básníkem, ale nikdy se nemůže stát dokonalým člověkem".

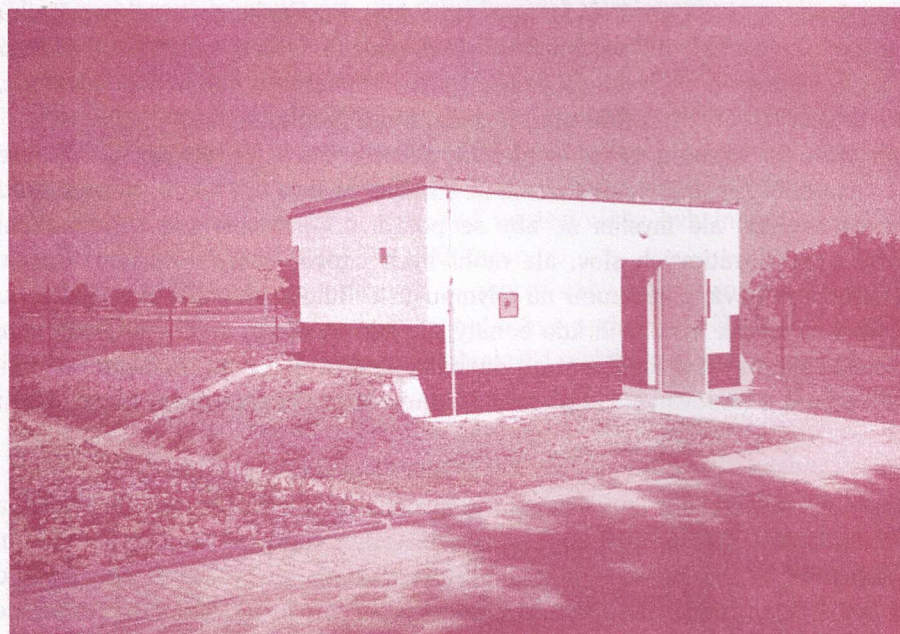


Vezměme si dobré činy lidí od pravěků. Dodnes jsme okouzleni nad velikostí člověka, když uvažujeme nad řeckou bájí o Prométheovi, který ukradl bohům oheň a daroval jej lidem. Každou vteřinou žije rozum Tomáše Alvy Edisona miliardami elektrického osvětlení. Albert Einstein rozbouřil svého času svět vědy teorií relativity. S úžasem i obavou poslouchal v roce 1961 prvního člověka v kosmu Jurije Gagarina. Kolik statečných bylo v našich dějinách zaznamenaných, ale i nezaznamenaných, jejíž sílu vyzpíval básník Schiller; když

řekl: "Kdybys boha na své cestě potkal, neuhýbej." Jakýkoliv dobrý čin musí být nutně provázen věděním, přesvědčením a sebeobětováním. Takový postoj měl Stanislav Veselý k obecnímu vodovodu.

Rok 1994

Bylo pokračováno ve výstavbě vodovodu v Petrovicích, prostavěno 4.017 000 korun. Zahájení projektových prací na vodovod v Paběnicích -130.000 korun. Opravena autobusová čekárna u obecního úřadu - náklad



7.817 korun. Zřízeno malé hřiště pro děti u hřbitova. Pokácení kaštanů a jedné lípy v Petrovicích - 22.000 korun. Zřízení telefonní stanice na Hološinách - 239.100 korun. Dokončeny restituční pí. Jakoubkové (Mráčkové). Za živý a mrtvý inventář vyplaceno 588.506 korun, za totéž vyplaceno Samkům čp. 67 - 689.788 korun a Samkům čp. 12 vyplaceno 730.732 korun. Odbahnění požární nádrže v Újezdci 20.000 korun. Vysázení lesního porostu v Senetíně na 4,98 ha. 18. a 19. listopadu komunální volby. Zvoleni byli: Jarmila Brožová,

Marie Bendová, Václav Provazník, Jaroslav Čerovský, Václav Jakeš, Jaroslav Trávníček, Josef Malimánek a Petr Hošek. Toto zastupitelstvo se sešlo 3x, aby ze svého středu zvolili starostu a místostarostu. Bohužel se nedohodli a nové volby budou příští rok v červnu.

Máme v obci slušnou obecní knihovnu, ale musím konstatovat, že lidé málo čtou. Je to bezesporu vinou televize, ale ta v současné době má z valné části ve svých programech jediné téma: násilí, vraždy a sex. Objeví-li se někdy jiný program, odehrává se ve vrstvách hořejších desetitisíc. Nikdy ne ze života lidí pracujících na poli, u továrních ponků, v hlubokých dolech, sklárnách a jinde. A právě tito lidé vytvářejí hodnoty národního hospodářství. A ti lidé, kteří od revoluce, nevím, jakým způsobem získali milionové jmění, pořádají okázalé



recepce a nevědí a nechtějí vědět vůbec nic o práci rukou. O práci vyčerpávající a sloužící člověku jen k tomu, aby mu opatřila střechu nad hlavou. A takové práce je na tomto světě pořád víc a vždycky bude. Kdo to nezkusil vlastní únavou a bezmocností, ten to asi nikdy nepochopí.

Tento rok končí vánoční svátky, které jsou letos bílé, tak jak je kdysi maloval pan Lada.

Každý z nás spojuje vánoční svátky se vzpomínkami z dětství, ale také s věčnou touhou člověka žít v míru, bez obav o svůj vlastní zítřek o zítřky svých dětí a vnuků. V Napoleonských válkách prohlásil jeden jejich účastník: "Jak je možné pochopit, že bůh připouští rozmar panovníka, jenž vede na bojiště tisíce lidí, aby za něho umírali, přičemž své bitvy pokládá za něco jiného.

Rok 1995

20. května byly nové komunální volby. 26. května byla ustavující schůze, na které byla tajnou volbou zvolena starostou Alena Zdeňková, zástupce starosty - Mgr. Marie Nulíčková.

Po několik let byl ve zdejší kostele neúplný betlém. Obec objednala u akademické malířky Jitky Jelínkové z Kutné Hory doplnění tohoto betlému včetně ozdob a svícňů. Vše z keramiky.

Ridiči zdejších autobusů (Čáslav, Kutná Hora) bydleli v hostinci pana Mráčka. Ten jim dal výpověď a řidiči chtěli bydlet v Červených Janovicích. Což by znamenalo, že by autobusy měly konečnou stanici v Červených Janovicích. Starosta obce Alena Zdeňková dala zřídit nocovnu v bývalé škole, takže autobusy jezdí dál jako jezdily ku spokojenosti široké veřejnosti.

Obec získala 4 rybníky a to na Hološínách rybník Pecina, Světlík, Schoř a rybník Opatovický. Celková výměra 8 ha. V posledních letech se mnoho diskutovalo co s odpady. Věc se vyřešila formou popelnic. Odvoz provádí Čáslav. Byly opraveny obecní cesty k Dědicům a k Vickovicům. Letos poprvé v dějinách obce byl u školy postaven krásný smrk, ověnčen barevnými žárovkami. O vánočních svátcích svítil po celé návsi a tvořil tak krásnou kulisu při těchto svátcích míru a pohody. Bylo začato s výběrovým řízením na projekt na výstavbu vodovodu obce Újezdec. Nebylo zapomenuto ani na veřejné osvětlení, které bylo opraveno nákladem 16.000 korun. Do všech domácností už je zavedena voda z obecního vodovodu.

Rok 1996

Byl zkolaudován obecní vodovod a zaveden do trvalého provozu. Byla vybudována vodovodní přípojka na hřbitov v režii obce. Obec bude hradit poplatky za vodu. Vykoupeny pozemky od soukromých osob, které se týkají ochranného pásma obecního vodovodu.

Újezdec - pro zmíněný vodovod vydáno územní rozhodnutí: Oprava veřejného osvětlení a zakoupeny nové spínací hodiny. Senetín - opraven pomník padlých. Pro hasičský sbor zakoupeny nové hadice. Hološiny - odbahnění a úprava rybníka Pecina, rybník napuštěn a zarybněn. Z části odbahněn rybník Světlík. I tento rybník byl zarybněn. Opravena cesta k oběma rybníkům. Zakoupena buňka pro krmení rybářů. Násada ryb byla zakoupena v rybářství Litomyšl za 24.000 korun. Byl ustanoven spolek rybářů při OÚ - starostou byl zvolen František Nosek z Petrovic čp. 2. Jeho zástupcem Václav Provazník - Hološiny. Spolek má 20 členů.

27. srpna ve 2.50 hodin byl celý kraj ohlušen ohromnou detonací. Prasklo u Damírova dálkové potrubí plynu. Naštěstí nebyl nikdo zraněn. 10. srpna otevřela prodejnu potravin pí. Hurtová.

Podzim tohoto roku byl velice příznivý, takže koncem měsíce října se polní práce pomalu končily. Listopad na svém začátku přináší svátek zemřelých. Koloběh života jakoby se na chvíli zastavil. Hřbitovy ožijí a každý vzpomíná na své milé, kteří už nežijí.

Navečer, když už se hřbitov skoro vyprázdnil, šel jsem i já navštívit ten tichý příbytek mrtvých. To svaté pole smutku. Co modliteb tu šumí v tichu, co ran tu přikryla už těžká země, co slz vypila ta černá svatá jejich hlína. Dnes celá ta země trpytí se květy a svíčkami. Jsou zde i hroby zapomenuté, hroby, které už nikoho nemají. A jak už jsou ty listopadové dny krátké, šero zaléhá mezi hroby, dohořívají poslední svíčky a zanedlouho tu bude ticho a krásně jako tam, kde už nic nebolí a nebouří životem uštvanou duši. Poslední zbytky žlutého listí padají k zemi a den usíná.

Rok 1997

Oprava veřejného osvětlení v Michalovicích, v Petrovicích, v Hološínách a v Újezdci.

Nátěry okapů a žlabů na vodárně v Petrovicích, položení vodního řádu z Petrovic do Újezdce v hodnotě 3.600 000 korun. Proveden první výlov rybníka Schoř a Pecina. Rybník Schoř pronajmut rybářství Čáslav a rybník Pecina a Světlík pronajmut firmě Vestado. Opravena byla požární zbrojnice v Újezdci. Materiál hradi-la obec, práci odvedli hasiči sami. Nakoupeny nové hadice a vybavení do požární zbrojnice Senetín v hodnotě



6.000 korun. Byla zhotovena vodovodní přípojka do mechanizačního střediska do ZD Petrovice. Děti z našich obcí chodí do školy v Červených Janovicích. Je proto povinností naší obce přispívat na učební pomůcky, světlo, otop a další. Obec naše koupila pro Janovskou školu drátkovač parket za 66.000 korun. Obec musí též přispívat na dopravní obslužnost (autobusy). Na 1 obyvatele 72 korun, což činí 22.000 korun.

Rok 1998

V tomto roce 19. a 20. června předčasné volby. Na našich vesnicích je poměrně klid. Nejsou zde žádné předvolební schůze, jenom sdělovací prostředky chrlí různé zprávy. Dříve jsme se dívali v týdenících na budovateleské nadšení a oficiální projevy politiků, kteří do nás hustili samochválu.

Dnes se z deníků o naší současnosti nic pěkného nedovíme. Jen se koukáme, jak si politici navzájem mezi sebou perou špinavé prádlo. Místo údernických úspěchů, slavnostních přehlídek a žňových kampaní se nám předkládají skandální aféry, Vodní a lesní pytláctví, soudní přelíčení a podobně. Naštěstí jsme si už zvykli a zíráme na realistické záběry bouraček, vytunelování bank, nastrkané bomby pod auta a jiné nešvary. Režisér a ředitel divadla Jiří Menzel nedávno napsal: "Je nám předkládána jenom západní kultura a z Ruska se pro občany této republiky pomalu stává exotická, vzdálená země, kde se to jenom hemží hrdlořezy a odkud k nám nemůže nikdy přijít nic dobrého".

Kdysi napsal jeden náš filozof: "Černobílé vidění světa je slepé vidění a to je svatá pravda".

"Občan této země, takové malé země jako je naše, nemůže snít o tom, že středem světa je Praha. Nemůže, ale ani věřit, že onen vrcholek se nalézá ve Washingtonu nebo v Moskvě. Zdvižená pravice ženy na malém ostrůvku před branami Ameriky je stejně důležitá jako věže v Kremlu, nekonečná délka velké Čínské zdi, či stinná oáza na Sahaře. Naše poznání musí být celistvější než poznání stamilionových národů. Velikost malé země může spočívat jen v chytrosti a moudrosti. Na hrubou sílu nemáme kapacitu." Tolik Jiří Menzel.

Ale nechme úvahy a vraťme se k volbám v našich obcích. Bylo 245 oprávněných voličů. K volbám se dostavilo 199 voličů a volilo následovně:

Sociální demokraté - 60 hlasů. KSČM - 33 hlasů.

ODS - 33 hlasů. Lidovci - 39 hlasů.

Republikáni -10 hlasů. Unie svobody - 11 hlasů. Duchodci - 9 hlasů. Strana zelených - 3 hlasy. Nezávislí - 1 hlas.

Národní socialisté -1 hlas.

Ve 20.- tých letech v jednom ze svých přání ježíškovi napsal spisovatel Karel Čapek, že by si přál, aby v parlamentu seděl výkvět národa. Kéž by to ježíšek splnil!

Na ustavující schůzi zvolena jako starosta Alena Zdeňková, zástupce starosty Mgr. M. Nulíčková.

Činnost obecního úřadu

Oprava požární zbrojnice v Petrovicích. Oprava veřejného osvětlení. Zahájena výstavba vodojemu pro Újezdec. Opravena a zkolaudována dětská poradna a sociální zařízení. Dvakrát do roka vysekaná tráva a křoviny na veřejném prostranství a na hřbitovech v Petrovicích a v Michalovicích. Sběr odpadu- staré televize, autorádia, baterie. Odbahněn rybník na Hološinách.

Rok 1999

Obecní úřad vydává tři vyhlášky. První vyhláška mluví o regulaci pohybu psů a jiného zvířectva na veřejných prostranstvích. Druhá vyhláška o nakládání s komunálním a stavebním odpadem. Ve třetí se mluví o místních poplatcích ze psů. Byla stanovena cena 20 korun za prvního psa, za druhého 50 korun. Ve všech obcích opraveno veřejné osvětlení. Bylo zkolaudováno zdravotní středisko v Petrovicích. Na školu do Červených Janovic bylo dáno 50.000 korun a vymalování jedné třídy. Na dopravní obslužnost - autobusy - 30.000 korun. V měsíci září zkolaudován vodovod pro Újezdec a zadána projektová dokumentace na vodovodní přípojky v Újezdci. Byl vypracován projekt na odbahnění rybníka Schoř v Senetíně. V obecním lese v Senetíně vysázeno 3.000 smrčků.

Na hřbitově v Petrovicích byla skácena stará lípa, protože hrozilo rozbití pomníků.

Rok 2000

Zhotoveny pohlednice Petrovic a obcí, které k Petrovicům náležejí.

2. ledna nastoupila na obecní úřad jako referentka pí. Kristýna Jirkovská. Byla vypracována projektová dokumentace na vodovodní přípojky do Újezdce. Bylo otevřeno zdravotní středisko v Petrovicích - MUDr. Sekerová.

Petrovský vodovod napojen do provozu připojením na Paběnice. Zakoupena byla hasičská stříkačka za



50.000 korun. Výběrové řízení na rybník Schoř. Obec obdržela finanční dotace od Ministerstva zemědělství ve výši 65 %, které se obec zřekla, protože neměla 35 % na dofinancování.

31. srpna končí svoji funkci starosty pí. Alena Zdeňková. Je třeba jí poděkovat za její prospěšnou práci pro naše obce. Že této práce nebylo málo, vidí laskavý čtenář z tohoto zápisu.

Od 1. září je starostou obce zvolen Jozef Sládeček ze Senetína. Z jeho činnosti uvádím :

Byla provedena revize instalace ve všech hasičských zbrojnicích. V petrovské zbrojnici zřízena pro členy sboru spolková místnost. Byla provedena oprava věžních hodin za 25.000 korun. Opravu provedla firma pí. Danuše Vojtové z Kutné Hory. Občané přispěli na tuto akci 13.000 korun.

17. listopadu veřejná schůze ohledně plynofikace v našich obcích. Po týdnu s každým zájemcem sepsaná smlouva. Do každé obce dodán kontejner na sklo a plastový odpad.

30. prosince odřezány suché větve ze staletých lip a kaštanů na veřejném prostranství a ve všech obcích opraveno veřejné osvětlení.

Za čtyři měsíce, je to hodně práce, kterou pan Sládeček se svým výborem udělal. Přeji bychom si, aby tak pokračoval dál a nedal se otrávit nepochopením některých jedinců.

Děkujeme!

Jště jedna zpráva nakonec, nadřízené úřady chtějí měnit hranice okresu a nás navrhuje pod okres Čáslav. OZ podává protest a chtějí, abychom dále patřili pod Kutnou Horu, kam je směřována dopravní obslužnost a další věci. Celá věc je zatím v jednání.

Naše obec od nepaměti patřila pod Kutnou Horu. Pod město, které bylo kdysi ověnčenou slávou i mocí a zase velkým utrpením. Tak například : Leta páně 1278 napsal kutnohorský kronikář Mikuláš Dačický i Heslova : "Král český Václav toho jména druhý, korunován jest na království české. Za tohoto krále kován a dělán jest groš dobytý, stříbrný. Čechové těmto grošům přezdívali zmrzlíci . Za tohoto krále václava Hoře Kutné veliké bohatství a užítky stříbrného kovu vynášely a práva horní jsou od téhož krále nařízena a vydána, kteráž po letech v nic přišla."

Za necelých 200 let napsal jiný kronikář, že Zikmund král Uherský, utíkáje z Čech vypálil Horu Kutnou a město Brod německý dobyto jest po památce božího křtění 6.ledna a mnoho lidí při bitvě této zahynulo.

V pozdějších letech dala Kutná Hora národu ze svých synů prvního dramatika J. K. Tyla. V dobách krutého národního útlu poskytl město přechodný útulek obhájci českého liberalismu a nacionalismu Karlu Havlíčku Borovskému, který zde ve svém Slovanu vedl zápas za svobodnější a utěšenější dny národního bytí a který Epištolami kutnohorskými se stal na čas duchovním vůdcem města.

Činnost obecního úřadu od 1. ledna do 30. dubna 2001

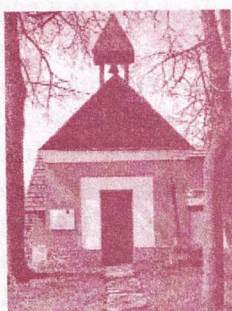
Bylo provedeno osvětlení kostela, což velice zlepšilo vzhled obce. OZ koupilo od pí. Jakoubkové kulturní dům - 1.100 000 korun. Pracuje se na jeho vnitřní úpravě. V obecním lese bylo vykáceno 500 m³ a znovu osázeno 3000 kusů stromků. Nadřízenými orgány bylo rozhodnuto, že naše obec bude dále pod okresním úřadem v Kutné Hoře.

KŘÍŽE KOLEM VESNICE

Na straně jihovýchodní v lese u Dymáku zvaném stojí malý mechem prosrstlý kamenný kříž, který sem byl zasazen v minulém století na paměť usmrčeného dělníka Jana Samka, který zde tragicky zahynul při kácení lesa.

Při silnici z Petrovic do Červených Janovic je na obecním pozemku dřevěný kříž. Ten stával u kostela na starém hřbitově. Při přestavbě kostela byly u něho slouženy v letní době večerní bohoslužby. Po vysvěcení chrámu v roce 1892 byl při církevní slavnosti za nedělního odpoledne přenesen družičkami a mládenci na místo, kde stojí dodnes.

Kdy byl postaven křížek u Újezdce nelze zjistit.



Újezdec



Hološiny



Michalovice



Senetín

SENETÍN

Předhistorická archeologie poučuje nás z nálezů, že kutnohorský okres byl zalidněn již v mladší době kamenné a že se zde vystřídal lid různého původu a kultury. Zalidňování postupovalo z úvalu Doubravy a Polabí do jižních vyšších částí okresu pokrytých pralesem, který bránil postupu primitivního člověka.

Jihovýchodně od Kutné Hory rozprostírá se veliký rybník Zbožňov. Jižně od rybníka tohoto leží v nadmořské výšce 408 m obec Senetín. Obec Senetín prý

obdržela od svého zakladatele Senety, dle jiné pověsti obdržela své jméno od rozsáhlých lučin, na kterých sklízelo se hojně sena, což se zdá pravděpodobnější. Původně měla obec Senetín 5 čísel. Dnes 19. V roce 1912 měla obec 111 obyvatel a to 62 náboženství evangelického, ostatní katolíci.



František Kocourek
předseda NV v Senetíně

Evangelíci zde měli zvláštní církevní sbor od roku 1784. Nejstarší rodina Choltova. Hlavní živnost obyvatelstva jest rolnictví a nádenictví. Po vyjití ze školy chodí mládež evangelická na náboženská cvičení do Opatovic. Ještě v roce 1860 musel v neděli po jídle každý člen rodiny evangelické pomodlit se nahlas a přečísti dvě kapitoly z bible. Pak zpívány společně náboženské písně ze zpěvníku, který byl vydán v Lipsku v roce 1727. Bibli tu prý dosud chová rolník Josef Čochňář. Na titulní straně je nápis Bible páně. Vydal ji knihtlačitel František Augusta Patzka v Prešpurku v roce 1786. Na přední straně je srdce, na zadní kalich ze žlutého plechu. Zpěvník, ze kterého věřící zpívali, také se v obci zachoval.

Obec vlastní 44 ha a 76 pozemků. Celá obec má výměru 168 ha. Za dřívějších časů se zde pěstoval len, a proto zde byly vystavěny sušárny (pazderny), ve kterých se sušil len. Dvory Újezdec a Senetín nemohly se v sušení kdysi srovnati, a proto senetínští zapálili sušárny a od té doby se zde říká Na kouřilkách. Samota tato má dvě čísla a měla v roce 1911 12 obyvatel. K Senetínu náleží i samota Zbožňov, jedno číslo popisné se sedmi obyvateli.

DĚJINY OBCE SENETÍNA

Tam kde je nyní živnost č. 1, tam stával za starodávna dvůr, jehož první majitelé nejsou známy. Byl to statek zemanský a náležel s Újezdcem různým pánům. Mezi těmi uvádí se počátkem 15tého století rod janovský ze Suchotlesk a z Janovic. (Suchotlesky v té době stály poblíž dnešních Hološín.) Syn Petra Janovského Bohuslav ze Suchotlesk prodal statky své po otci blahé paměti zděděné Slavatovi z Chlumu a Košumberku a mezi zbožím tím byl i Senetín, vesnice, dvůr poplužní a rybník Zbožňov. Slavatové vyprodali se z této krajiny a tu připadly v 16. -tém století statky tyto Jáchymu z Kalenic, tehdejšímu pánu na Zruči a Zbraslavicích. Páni z Kalenic nedrželi statky dlouho, neboť již ke konci téhož 16tého věku je prodali. Totiž Petrovice s poplužním dvorem ves Újezdec a ves Senetín Petru Novohradskému z Kolovrat, kterýž v roce 1596 zemřel a statky jeho Senetín a Újezdec přešly v držení Václava Březského z Ploskovic, který je prodal za 5000 kop grošů Heraltovi Lipštejnskému z Ploskovic. Roku 1724 koupila zboží janovické, tedy i Senetín, obec kutnohorská a jí náleží zboží toto až dosud.

Osudy Senetína jsou spojeny s osudem Janoviček. Senetín náleží školou do Petrovic, poštou a četnickou stanicí do Janovic a zdravotním obvodem do Zbraslavic, kamž ročně přispíval 19 korun a 19 haléřů.



V záznamech hasičského sboru v Petrovicích je několik požárů v Senetíně uvedených, ale nejsou zde jména. Petrovští hasiči byli u požáru v Senetíně 25. června 1891, 20 dubna v roce 1904 a 7. července v roce 1914 u požáru paní Holíkové na Zbožňově. Požár byl způsoben bleskem.

ÚJEZDEC

Při silnici paběňsko - ledečské 18 km jihovýchodně od Hory Kutné rozprostírá se obec Újezdec. Leží 405 m nad mořem, mezi Paběnicemi a Petrovicemi. Původ a jméno této obce je prastarý a právnický. Újezd čili oujezd slul starým Čechům jistým okrsek, kterýž zahrnoval všechny druhy půdy k většímu hospodářství potřebné a náležité jako: pole, luka, pastviny, lesy, vody tekuté i stojaté. Vyměřil se natolik, kolik se na koni za jeden den ujelo.



p. Liberský
předseda Újezdce

Tyto újezdy staly se základem samostatné pravomoci, základem pozdějších panství. Kdo je obdržel od knížete, rozděloval je zase mezi osadníky a sice tak, co se za den jedním spřežením volů ujezditi dalo. Tak povstala jména nových obcí Újezd, Újezdec, čili Oujezd. Takové zřízení bylo ve 12. -tém století v míře hojné. A tím způsobem asi povstal také náš Újezdec. Nejvyšší vrch jest severně od obce 418 m a nazývá se Kopanina. Západní části Újezdce dotýká se potok Paběnický, který sem přichází od Plhova jako výtok rybníka. Zde naplniv Mlýnský rybník zvaný Šenník, hnal mlýn újezdecký a nese vody své lučinami k Paběnicům. V roce 1912 měla obec 32 domy se 174 obyvateli, z nichž je padesát obyvatel náboženství evangelického. Všechny domy

v té době byly kryty šindelem a došky. Na návsi stojí kaplička, postavená v roce 1861 nákladem obce, ke cti sv. Anny založená. Hlavní živnost zdejšího obyvatelstva bylo polní hospodářství a chov dobytka. Mnozí se zabývali zděláváním dříví na otýpky a prodávali je na trhu v Hoře Kutné nebo v Čáslavi. Nejstarší rodina, která se zde pamatuje přes 200 let, jest rodina Růžičkova. V roce 1886 zemřelo zde na cholera 7 lidí. Újezdec se počítá mezi obce s nejlepšími poměry zdravotními. Zvláštní jména pozemků: Kopanina, Doubka, Radlice, Žlábká, Dubinky a Vápenka.

DĚJINY OBCE ÚJEZDEC

V obci Újezdecké býval za pradávna poplužní dvůr o výměře 367 mír orných polí, 112 mír luk, 16 měř zahrad. Za jeho trvání již vedle dvora stálo 7 domovních čísel, když pak dvůr byl rozdělen počítalo se zde 13 domů. Při čísle 9 je prý dosud velký zazděný sklep zajisté z doby, kdy zde stával dvůr. U mlýna, který ke dvoru náležel stávala cihelna, která zanikla během času. Újezdec náležel Petru Janovskému ze Suchotlesk a z Janoviček. A dědictvím připadl celým zbožím synu Bohuslavovi ze Suchotlesk, kterýž osmého dne měsíce ledna roku 1487 své zboží po otci blahé paměti zděděné prodal Slavatovi z Chlumu a Košumberku a tu se Újezdec popisuje: Vesnice, dvůr poplužní a znamenité rybníky.

Když se Slavatové vyprodali z panství v krajinách zdejších připadlo celé zboží mezi, kterým byl i Újezdec pánům z Kalenic. Jáchym z Kalenic prodal Petrovice, Senetín a Újezdec Albrechtovi Novohradskému z Kolovrat. Když pak v 17tém století Petrovice získány byly, k Janovičkám připadl sem i Újezdec a od té doby zůstal s Janovičkami spojen. Obec kutnohorská, která zboží Janovické v roce 1724 koupila od hraběte Thúrheuma, stala se i majetkem Újezdce. Ale měli zde kutnohorští vedle poplužního dvora již v roce 1531 své pozemky, poněvadž podstupují půl lánu od statku Vejdělkova v Újezdci Janu Zásvětlovi z Vínore a pečť pověsil Petr Pašínský z Trojanovic a Petr Veltrubský z Veltrub. Zdali v dějinách 16. -tého století zhusta se vyskytující rod Štípecký z Újezdce děkuje svému jménu tomuto Újezdci, nedá se určitě říci.

Újezdec náležel školou do Petrovic, poštou a četnickou stanicí do Červených Janovic, zdravotním obvodem do Zbraslavic, kamž ročně přispíval 40 korun 76 haléřů.

Požáry v minulém století:

V únoru 1891, majitel není uveden. 24. července 1896 požár u Jana Liberského a Josefa Čejky. V roce 1899 další požár v Újezdci.

5. listopadu požár v čísle 30. 25. února roku 1935 shořela stodola pana Červinky v Újezdci. 24. července



1937 domek pana Dušovského. A 14. září 1949 požár u pana Bartůňka.

MICHALOVICE

Osada Michalovice patřila k okresu Ledec nad Sázavou. Osídlení okresu Ledec lze datovat daleko do historie. Řeka Sázava byla v předhistorických dobách daleko hlubší a dravější a jen pomalu se usazovala do svého dnešního koryta. O tom, že zde od pradávna žili lidé, svědčí nálezy kamenných seker, pazourků a žárových hrobů.

Častější zprávy o této krajině se začínají datovat od 12tého století. Z té doby pochází několik kostelů v románském slohu. (Chřenovice, Zahrádka, Hněvkovice a Pertoltice)

Bylo to pod vlivem posázavských klášterů - kláštera Ostrovského, založeného Boleslavem II. roku 999, Sázavského kláštera založeného roku 1032 knížetem Oldřichem a Želivského kláštera založeného roku 1140.

Příčinou zalidnění této oblasti a obhospodařování zdejší půdy bylo zřejmě rozdělení půdy účastníkům válečných výprav za jejich zásluhy. Získali v zajatcích lacinou pracovní sílu. Vznikají tak první zemanské dvorce a u nich osady. Tak vznikla pravděpodobně i vesnička Michalovice. Ve 13tém století do 15tého století vznikl v Ledči gotický hrad a kostel. Ve starých zápisech se dovídáme, že v té době našla svatá inkvizice u sedláka Václava Pospíšila v Michalovicích kacířské knihy, za což Václav Pospíšil byl odsouzen na rok nucených prací na zámku do Ledče. Každý odsouzený byl k šuternímu kolečku připoután řetězem, aby nemohl utéct. Odpoután byl jedině na noc.

My dnes obdivujeme tyto stavby, ale když si promítneme, za jakých podmínek se toto stavělo, máme divné pocity.

Karel V. Rais ve své knize Zapadlí vlastenci popisuje české vlastenectví. Nacházíme ho i v Michalovicích. Ve 30.-tých letech František Pospíšil z Michalovic byl režisérem ochotnického spolku v Petrovicích. Sedlák Josef Pecha byl v té době starostou Michalovic a Vickovic. (tyto dvě obce byly sloučeny) A ten chodil s Františkem Pospíšilem 3x týdně na divadelní zkoušky do Petrovic jako nápověda. Jaké to byly v zimě cesty, kdy nebyly udržovány silnice, si snadno domyslíme. V Michalovicích je 300 let stará zvonice, krytá šindelem, kde bývaly tři zvony. Opodál malý kostelík, který byl prý původně kostelem husitským. V současné době patří Michalovice poštou pod Bohdaneč, obecním úřadem pod Petrovice a pozemky obdělává ZD Červené Janovice. Obydleny jsou jenom 4 domy, ostatní mají chalupáři.

HOLOŠINY

Asi jeden kilometr od Senetína v malebném zákoutí mezi smrkovými lesy vyrostl kdysi zemanský dvůr, který je obehnan vysokou zdí. Opodál na stráni vyrůstaly příbytky zaměstnanců dvora a osada tato nazývala se Hološiny.

Po čase zemanský dvůr zanikl a na osadě Hološiny vyrostlo 19 domů s menší i větší výměrou polí. V současné době je zde obydleno jenom pět rodinných domků, ostatní mají chalupáři a v poslední době zde vyrostlo ještě 15 chat. Zřejmě jim učaroval ten klid přírody vklíněný mezi lesy a zdobený průzračnými rybníky.

Hološiny patřily obecním úřadem pod obec Hraběšín. V současné době pod obec Petrovice I.



A CO BUDOUCNOST NAŠICH OBCÍ???

To přenechme našim vnukům. Ti at' zhodnotí naši celoživotní starost o rozvoj a blaho obce. At' zavzpomínají si jako my dnes na své bezstarostné mládí. Je třeba nenaříkat na život, ale i za málo být životu vděční. Je třeba děkovat večer za den a ráno za noc. Za to, že jsme naživu, že vidíme třeba jen skulinkou slunce nebo hvězdu. Když je člověk na dně, nepomůže mu nic než pevná víra v život. Každý si musí v sobě najít nějaký pevný bod, myšlenku, ideu, která ho posiluje a živí. Víru v sebe a v člověka.

Vždycky nějak bylo a zas nějak bude, ale víry v život se nikdy nevzdat. Vždyť nikde není krásněji než na českých vesnicích. Příroda je kniha, v níž lze přechíst všechno. Je v ní poezie, hudba, krása, práce, logika, řád a zákonitost. To všechno přechází do nás, lidí. Proto přeji všem milým občanům obce petrovické i obcí okolních pevné zdraví, samou radost a mnoho úspěchů v životě.

Vřelý dík patří panu St. Veselému, který se postaral o vydání této vzpomínkové publikace.



Josef Samek
kronikář obce